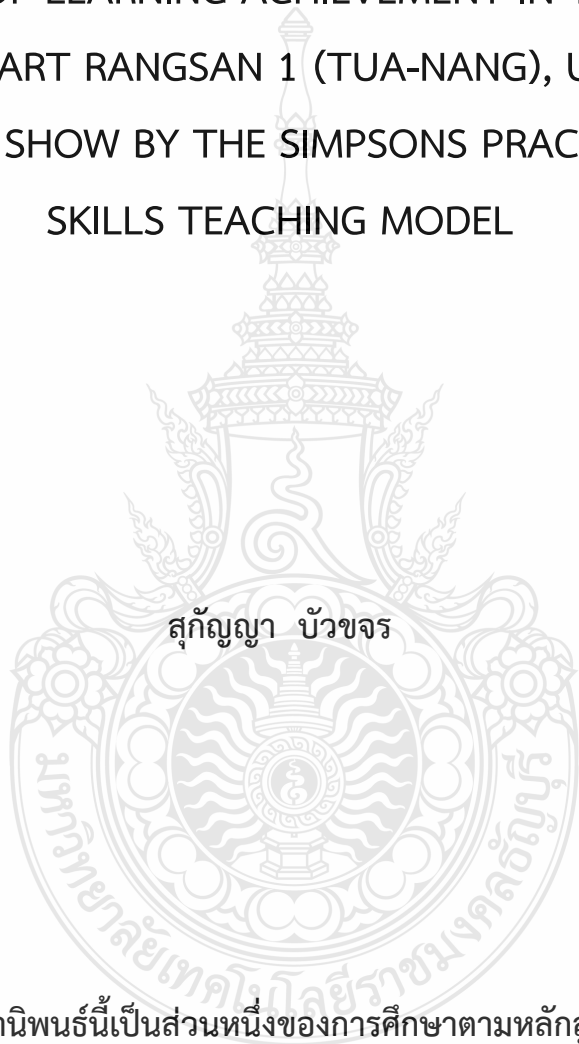

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานาวาณรรังสรรค์ 1
(ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน

THE STUDY OF LEARNING ACHIEVEMENT IN THE COURSE
OF NAVANART RANGSAN 1 (TUA-NANG), U-SA-PHUMARA
SERIES SHOW BY THE SIMPSONS PRACTICAL
SKILLS TEACHING MODEL

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานาฏรังสรรค์ 1
(ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

สุกัญญา บัวขจร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน

The Study of Learning Achievement in the Course of Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara Series Show by The Simpsons Practical Skills Teaching Model

ชื่อ - นามสกุล

นางสาวสุกัญญา บัวขจร

สาขาวิชา

นาฏศิลป์ศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์รจนา สุนทรานนท์, ศศ.ด.

ปีการศึกษา

2564

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์โกศล มีคุณ, กศ.ด.)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์รจนา สุนทรานนท์, ศศ.ด.)

กรรมการ

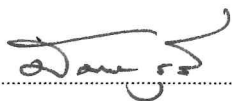
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุทธิพร บุญส่ง, ศษ.ด.)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์, ศศ.ม.)

คณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี อนุมัติวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(ศาสตราจารย์สมพร ชูรี, ปร.ด.)

วันที่ 09 เดือน กันยายน พ.ศ. 2564

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน
ชื่อ – นามสกุล	นางสาวสุกัญญา บัวขจร
สาขาวิชา	นาฏศิลป์ศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์รจนา สุนทรานนท์, ศศ.ด.
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 1 ห้องเรียน โดยแบ่งออกเป็น กลุ่มทดลองจำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชุดอุษาภุมรา 2) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านทฤษฎี ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบกิจกรรมการสอนแบบอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) จำนวน 1 แผน 3) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน จำนวน 4 แผน 4) แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ และ 5) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติแบบปกติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอน แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: นาฏศิลป์และศิลปการแสดง รายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) การแสดงชุดอุษาภุมรา

Thesis Title	The Study of Learning Achievement in the Course of Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara Series Show by The Simpsons Practical Skills Teaching Model
Name-Surname	Miss Sukanya Boakajon
Program	Performing Arts Education
Thesis Advisor	Associate Professor Rojana Suntharanont, Ph.D.
Academic Year	2021

ABSTRACT

The objectives of this research were: 1) to assess the learning achievement of 2nd year undergraduate Drama and Performing Arts students enrolled in the Navanart Rangsan 1 (Tua-Nang), U-Sa-Phumara series show course before and after an application of the Simpsons practical skills teaching model, and 2) to compare the development of practical skills of 2nd year undergraduate Drama and Performing Arts students enrolled in the Navanart Rangsan 1 (Tua-Nang), U-Sa-Phumara series show course who were taught using the Simpsons practical skills model or taught using a traditional instruction model.

The samples used in the research were the 2nd year undergraduate students enrolled in the Navanart Rangsan 1 (Tua-Nang), U-Sa-Phumara series show course during the second semester of the academic year 2020 at Chandrakasem Rajabhat University in 1 classroom divided into an experimental group consisting of 8 people and a control group consisting of 10 people. The research instruments were: 1) a test to measure the learning achievement of the Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara series show course students, 2) a lesson plan for learning management in the Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara series show course using the Simpsons practical skills teaching model, 3) a lesson plan for learning management in the same course using traditional instructional model, and 4) a practical skills assessment form. The statistical used in the analysis were mean, standard deviation, and t-test.

The results showed that: 1) the students' learning achievement in the Navanart Rangsan 1 (Tua-Nang), U-Sa-Phumara series show course experimental group which was taught using the Simpsons practical skills teaching model was higher than before learning at a statistical significance level of .05, and 2) the practical skills in the Navanart Rangsan 1 (Tua-Nang), U-Sa-Phumara series show course experimental group which was taught

using the Simpsons practical skills teaching model were higher than the control group using the traditional instructional model at a statistical significance level of .05.

Keywords: dance and drama, Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara series show

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวិทยานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุนทรานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และรองศาสตราจารย์ คำรณ สุนทรานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้กรุณาให้ความรู้ คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง จนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. โกศล มีคุณ ประธานกรรมการสอบ และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. รจนา สุนทรานนท์ รองศาสตราจารย์ คำรณ สุนทรานนท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุทธิพร บุญส่ง ที่กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่อง และตรวจสอบเนื้อหาต่าง ๆ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเครื่องมือด้านสถิติของงานวิจัย รวมทั้งเสียสละเวลาเป็นกรรมการในการสอบครั้งนี้ จนทำให้การศึกษาวิทยานิพนธ์ครั้งนี้สมบูรณ์ ขอขอบพระคุณ ดร. สายพิน สีหรัักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภาพร แพรวพณิต ดร. สุกัญญา บุญศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วาสนา โปร่งจิต และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธรรมรัตน์ โถวสกุล ที่ท่านให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย ขอขอบคุณอาจารย์และเจ้าของงานวิชาการต่าง ๆ ที่ผู้ศึกษาได้อ้างถึง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่งในการเก็บข้อมูลแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับนักศึกษา รวมทั้งขอขอบคุณภาควิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง และขอขอบคุณอาจารย์ประจำรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ขอขอบคุณนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าขอบพระคุณดี ให้แต่ผู้มีพระคุณ นายสุรศักดิ์ บัวขจร บิดา นางสาว ยุพา คัญทัพ มารดา ที่ให้การสนับสนุน เต็มกำลังใจ ในยามท้อแท้ และสร้างแรงบันดาลใจในการศึกษาจนประสบความสำเร็จรวมถึงญาติพี่น้องและเพื่อน ๆ ทุกคนที่สนับสนุนช่วยเหลือด้วยดีเสมอมา

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจ หากงานวิจัยนี้ขาดตกบกพร่องประการใด ผู้วิจัยขออภัยมา ณ โอกาสนี้

สุกัญญา บัวขจร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(3)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
สารบัญตาราง.....	(8)
สารบัญภาพ.....	(9)
บทที่ 1 บทนำ.....	10
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	10
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	11
1.3 สมมติฐานของงานวิจัย.....	12
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	12
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	12
1.6 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	13
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	14
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	15
2.1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.....	15
2.2 ปรัชญา ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร.....	16
2.3 โครงสร้างหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง.....	16
2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	18
2.5 รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน.....	24
2.6 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับ ชุดอุษามุรา.....	26
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	32
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	37
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	37
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	37
3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40

สารบัญ (ต่อ)	หน้า
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	41
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์.....	43
4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	46
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	46
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	47
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	48
บรรณานุกรม.....	50
ภาคผนวก.....	52
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย.....	53
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือใช้เครื่องมือในการวิจัย.....	59
ภาคผนวก ค การหาค่าประสิทธิภาพและคุณภาพของเครื่องมือวิจัย.....	61
ภาคผนวก ง หลักสูตรและคู่มือการใช้แผนกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีของ ซิมป์สัน.....	73
ประวัติผู้เขียน.....	183

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 4.1 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน.....	44
ตารางที่ 4.2 แสดงเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ.....	45

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	13
ภาพที่ 2.1 เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ชุดอุษาภุมรา.....	30
ภาพที่ 2.2 เครื่องแต่งกายชุด อุษาภุมรา (ด้านหน้า, ด้านหลัง).....	31
ภาพที่ 2.3 เครื่องประดับประกอบการแสดง ชุดอุษาภุมรา.....	32

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุทธศาสตร์ในด้านการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มีแหล่งเรียนรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญา เพื่อเสริมสร้างคุณค่าและจิตสำนึกรักท้องถิ่น เพื่อให้มหาวิทยาลัยราชภัฏมีความโดดเด่นด้านการทำงานบูรณาการศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และการบูรณาการให้เกิดการพัฒนาพื้นที่โดยการสร้างองค์ความรู้จากการศึกษาวิจัย จนเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญของชุมชน ท้องถิ่นหรือประเทศชาติ แหล่งเรียนรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม ประเพณีภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายรวมถึง งานวิชาการลักษณะอื่น ๆ หรือกิจกรรม โครงการ งานประเพณีด้านศิลปวัฒนธรรมที่มหาวิทยาลัยราชภัฏดำเนินการหรือร่วมกับภาคีเครือข่าย ดำเนินการอย่างต่อเนื่องนำไปสู่การสร้างคุณธรรมของประชาชน เยาวชนและนักศึกษาในพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2561, น. 12)

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตบัณฑิตสาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดงให้เป็นศิลปินที่มีความรู้ความสามารถ ประกอบอาชีพและดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ได้อธิบายความหมายของรายวิชาไว้ว่า ให้นักศึกษาตัวพระและตัวนางได้ศึกษาประวัติความเป็นมา ฝึกปฏิบัติ นาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ในรูปแบบการแสดงต่าง ๆ ของชุดระบำเบ็ดเตล็ด ในลีลาของตัวนาง ผู้วิจัยจึงเห็นว่ามีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติและยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและระบุไว้ในคำอธิบายรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ซึ่งเป็นการนำผลงานการแสดง นาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ ของนักศึกษาที่ผ่านกระบวนการตรวจสอบจากคณะกรรมการในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มาถ่ายทอดให้แก่นักศึกษาเพื่อเป็นการอนุรักษ์การแสดง ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะนำเอาการแสดงชุดอุษาภุมรา ซึ่งเป็นนาฏศิลป์สร้างสรรค์ชุดหนึ่งของนักศึกษาในปีการศึกษา 2560 นำมาถ่ายทอดให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน และผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะทำให้มีการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยในรูปแบบใหม่และเป็นการอนุรักษ์การแสดงอุษาภุมราไว้เพื่อทำให้สามารถเผยแพร่การแสดงในชุมชนและสถาบันการศึกษา (หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง หลักสูตรฉบับปรับปรุง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2559, น. 1)

การสร้างสรรคและอนุรักษ์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ไทยเป็นการคิด การออกแบบแนวคิด รูปแบบ กลวิธีของนาฏศิลป์ชุดหนึ่ง ทำให้ผู้ที่สนใจได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของการแสดงนาฏศิลป์ในทุกแขนง ทั้งลีลาการรำ การเต้น เครื่องแต่งกาย ทรงผม เครื่องประดับที่บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคนในปัจจุบัน เพื่อให้เหมาะสมกับยุคสมัยและการเปลี่ยนแปลงด้านการดำรงชีวิต ทั้งนี้รวมถึงการอนุรักษ์ผลงานในอดีต การนำเอาผลงานการแสดงในอดีตมาปรับปรุง หรือแสดงต่อหน้าสาธารณชนอีกครั้ง หมายความว่า เป็นการอนุรักษ์และแสดงให้คนรุ่นหลังได้เห็นและได้ศึกษาวิถีชีวิต บริบท พิธีกรรม ประเพณี และชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนผ่านการแสดงชุดนั้น ๆ และผลงานในอดีตยังเป็นผลงานที่ครอบคลุมทั้ง ปรชญา เนื้อหา ความหมาย ท่ารำ ท่าเต้น การแปรแถว รวมถึงการกำหนดดนตรี เพลง เนื้อร้อง การแต่งกาย เครื่องประดับ หรือแม้กระทั่งทรงผม ที่ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผลงานการแสดง ชุดดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่หรือการอนุรักษ์การแสดงเพื่อให้เห็นภาพวิถีชีวิตของผู้คนผ่านของผลงานเหล่านั้นมากยิ่งขึ้น

การจัดการเรียนรู้ทางด้านนาฏศิลป์ไทยส่วนใหญ่เป็นการเลียนแบบ แต่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับที่มาของวัฒนธรรม และประเพณี พิธีกรรมในท้องถิ่น วิถีชีวิต การแต่งกาย ภาษา และดนตรีพื้นเมือง ซึ่งปรากฏอยู่ในการแสดง สิ่งเหล่านี้ได้จัดบันทึกไว้ในรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ไทยซึ่งผู้เรียนจะเรียนรู้จากกระบวนการเรียนการสอนที่หลากหลายอย่างเข้าใจ เพื่อปลูกฝังและสร้างเสริมให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ควรใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลายสาระการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนผ่านกระบวนการการวิเคราะห์ ออกมาในรูปแบบของการปฏิบัติท่ารำ การใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันเป็นรูปแบบการสอนที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ผ่านกระบวนการสอน 7 ขั้นตอน ที่มีกระบวนการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ สามารถนำผู้เรียนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

ผู้วิจัยมีความตระหนักถึงคุณค่าของการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น พิธีกรรม หรือผลงานทางด้านนาฏศิลป์ไทย ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ หรือการอนุรักษ์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ไทยที่มีอยู่แล้ว อย่างเช่น การแสดงชุดอุษามุรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน ยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ และสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานาฏสร้างสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษามุรา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ

1.3 สมมติฐานของงานวิจัย

1.3.1 นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.3.2 นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มีทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตเนื้อหา

นาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ปีการศึกษา 2560

1.4.2 ขอบเขตประชากร

นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 กลุ่มตัวพระและตัวนาง สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

1.4.3 สถานที่

ภาควิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

1.4.4 เวลา

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การวัดทักษะความสามารถหรือผลสำเร็จของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง ที่ประกอบไปด้วยความเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรมของผู้เรียนทางด้านความรู้และทักษะการปฏิบัติทำรำ ชุดอุษาภุมราหลังจากที่ได้ผ่านประสบการณ์การเรียนรู้

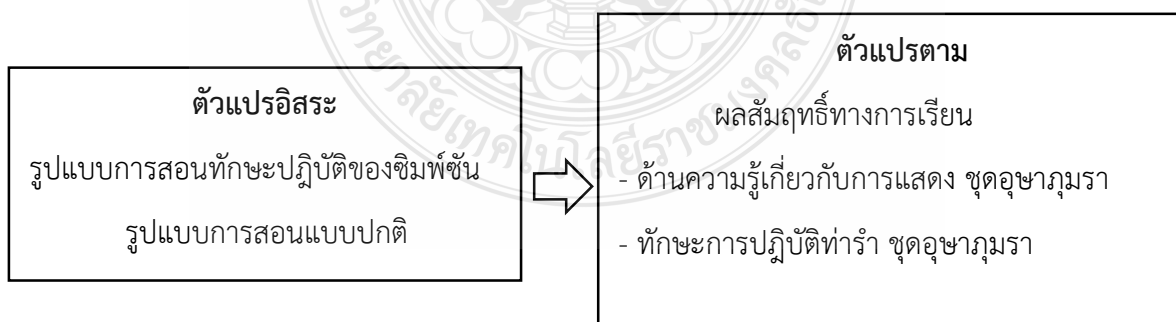
1.5.2 รายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) หมายถึง การศึกษางานวิจัย ประวัติความเป็นมา การฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ในรูปแบบการแสดงต่าง ๆ ของชุดระบำเบ็ดเตล็ด ในลีลาของตัวนาง

1.5.3 อุษาภุมรา หมายถึง ระบำที่ออกแบบและสร้างสรรค์ชุดการแสดงโดยนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ปีการศึกษา 2560 ที่รังสรรค์ทำนองเพลง การแต่งกาย ทรงผม และเครื่องประดับทองจากประเพณีทำขวัญผ้ายืดของชาวบ้านตำบลศรีศรีมาศ จังหวัดสุโขทัย เพื่อนำมาเป็นการแสดงนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ชุดอุษาภุมรา

1.5.4 รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน หมายถึง การพัฒนาทักษะการปฏิบัติ ทำรำ ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติการแสดงอย่างเชี่ยวชาญและชำนาญ โดยมีกระบวนการการเรียนรู้ทั้งหมด 7 ขั้นตอนคือ ขั้นการรับรู้ ขั้นการเตรียมความพร้อม ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม ขั้นการให้ลงมือทำ จนกลายเป็นกลไกที่สามารถทำได้เอง ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ และขั้นการคิดริเริ่ม

1.6 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ได้แนวทางการจัดการเรียนรู้และปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ในรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน

1.7.2 ได้นวัตกรรมการสอนรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ในรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน

1.7.3 เป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบปฏิบัติของซิมพ์ชัน รายวิชานาฏศิลป์ในชุดอื่น ๆ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระบำอูษากุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับดังนี้

2.1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

2.2 ปรัชญา ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2.3 โครงสร้างหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5 รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน

2.6 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับระบำอูษากุมรา

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เป็นหลักสูตรปรับปรุงใน พ.ศ. 2559 โดยมีประวัติความเป็นมาโดยย่อและแหล่งข้อมูลของหลักสูตรดังต่อไปนี้ (หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตฉบับปรับปรุง, 2559, น. 10-57)

2.1.1 ชื่อหลักสูตร

ภาษาไทย : ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง

ภาษาอังกฤษ : Bachelor of Arts Program in Dance and Drama

2.1.2 ชื่อปริญญา

ชื่อเต็ม : ศิลปศาสตรบัณฑิต (นาฏศิลป์และศิลปการแสดง)

: Bachelor of Arts (Dance and Drama)

ชื่อย่อ : ศศ.บ. (นาฏศิลป์และศิลปการแสดง)

: B.A (Dance and Drama)

2.1.3 วิชาเอกหรือความเชี่ยวชาญเฉพาะของหลักสูตร

สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง

2.1.4 จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร

ไม่น้อยกว่า 129 หน่วยกิต

2.1.5 รูปแบบของหลักสูตร

หลักสูตรระดับปริญญาตรี 4 ปี ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

พ.ศ. 2552

2.1.6 สถานภาพของหลักสูตรและการพิจารณาอนุมัติ / เห็นชอบหลักสูตร

หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559 ปรับปรุงจากหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง พ.ศ. 2554 เปิดสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 เป็นต้นไป

2.1.7 พร้อมในการเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐาน

ปีการศึกษา 2561

2.2 ปรัชญา ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2.2.1 ปรัชญา มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความเป็นเลิศทางด้านนาฏศิลป์และศิลปการแสดง ควบคุณธรรมและการสร้างสรรค์ผลงาน สืบสานศิลปวัฒนธรรม ให้เป็นที่ยอมรับในระดับประเทศและนานาชาติ

2.2.2 วัตถุประสงค์ เพื่อผลิตบัณฑิตสาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง ให้เป็นศิลปินที่มีความรู้ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม ประกอบอาชีพ และดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อผลิตบัณฑิตสาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดงนำความรู้ความสามารถและทักษะ เพื่อนำไปพัฒนา งานวิจัยและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์และศิลปการแสดงในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศและระดับนานาชาติได้อย่างมีคุณภาพ เพื่อผลิตบัณฑิตสาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดงให้มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภูมิปัญญา และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติและเพื่อผลิตบัณฑิตสาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง ให้สามารถนำความรู้ไปศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

2.3 โครงสร้างหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง

รายวิชานวนาฏรังสรรค์ (ตัวนาง) ได้กำหนดอยู่ในโครงสร้างหลักสูตรและได้กำหนดอยู่ในหมวดวิชาเฉพาะเป็นกลุ่มวิชาเอกบังคับ รายละเอียดของวิชา DRAM2208 นวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) Creative Innovation Performance 1 (female Character) ประวัติความเป็นมา ฝึกปฏิบัติ นาฏศิลป์

ไทยสร้างสรรค์ในรูปแบบการแสดงต่าง ๆ ของชุดระบำเบ็ดเตล็ด ในลีลาของตัวนาง ซึ่งได้ระบุการพัฒนาผลการเรียนรู้ในแต่ละด้านไว้ดังนี้

2.3.1 ด้านคุณธรรม จริยธรรม

- มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ และแสดงออกซึ่งคุณธรรม จริยธรรมในการทำงาน โดยเคารพกฎระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ ขององค์กรและสังคม

- สอนคุณธรรม จริยธรรมสอดแทรกในเนื้อหารายวิชา ฝึกให้นักศึกษารู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อให้ นักศึกษารู้จักการทำงานร่วมกันและเกิดความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ได้รับ มีความซื่อสัตย์สุจริตในจรรยาบรรณวิชาชีพ มีการเสียสละแก่ส่วนรวม

- ประเมินจากความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

2.3.2 ความรู้

- มีความรู้ในสาขาวิชา ทัศนศิลป์ และศิลปการแสดงทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ สามารถพัฒนาความรู้เพื่อให้เกิดความชำนาญในวิชาชีพ

- มีประสบการณ์ตรงจากการเรียนและการฝึกปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ

- การบรรยายในชั้นเรียน

- การฝึกประสบการณ์ตรงจากสถานประกอบการ

- ทดสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยการสอบย่อย และให้คะแนน

- ประเมินจากการออกฝึกประสบการณ์

2.3.3 ด้านทักษะทางปัญญา

- สามารถสาคิรตทักษะได้อย่างมีหลักการและเป็นไปตามแบบแผน

- การทำงานที่ได้รับมอบหมายโดยการค้นคว้าหรืองาน ที่เกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพ

- ประเมินผลจากงานที่มอบหมายให้ทำ และการปฏิบัติงานของนักศึกษา เช่น ประเมินจากโครงการหรือกิจกรรมที่นักศึกษาจัดขึ้นตามสภาพจริงจากผลงาน เป็นต้น

2.3.4 ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

- สามารถปฏิบัติงานและรับผิดชอบต่อที่ได้รับมอบหมายตามหน้าที่และบทบาทของตนในกลุ่มงานได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือผู้ร่วมงานและแก้ไขปัญหาภายในกลุ่ม

- สามารถให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่การแก้ปัญหาสถานการณ์ต่าง ๆ ในกลุ่มทั้งในบทบาทของผู้นำ หรือผู้ร่วมทีมทำงาน

- มอบหมายงานเป็นกลุ่มและแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ โดยหมุนเวียนกันในกลุ่มโดยให้มีการประสานงานกับผู้อื่น หรือต้องค้นคว้าหาข้อมูลและมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม

- ประเมินจากพฤติกรรมและการแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับผู้อื่น

2.3.5 ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

- มีทักษะการใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ ให้ศึกษาได้วิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ และนำเสนอการแก้ปัญหาที่เหมาะสม เรียนรู้เทคนิคการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
- การประเมินผลจากการนำเสนอผลงาน

2.3.6. ทักษะด้านปฏิบัติการทางวิชาชีพนาฏศิลป์และศิลปการแสดง

- มีทักษะฝีมือ ความถนัด และความชำนาญพิเศษทางด้านนาฏศิลป์ และศิลปการแสดงในศาสตร์สาขาหรือรายวิชาที่สนใจศึกษาเชิงลึก สามารถสร้างสรรค์ผลงานตามประเภทชนิดของงาน
- จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ เสริมความรู้จากแหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ ตามความเหมาะสม ให้นักศึกษาได้พัฒนาความรู้ของตนเองจากการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
- ประเมินผลจากการนำเสนอผลงาน

สรุปได้ว่าจากโครงสร้างหลักสูตรรายวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง 1 (ตัวนาง) และปรัชญา วัตถุประสงค์ของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มุ่งเน้นถึงการพัฒนาผู้เรียนในแต่ละด้านไม่ว่าจะเป็นด้านคุณธรรม จริยธรรม ความรู้ การบรรยายในชั้นเรียน การฝึกประสบการณ์ตรงจากสถานประกอบการ ซึ่งมีความเหมาะสมที่จะนำการเรียนการสอนในรูปแบบทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เข้าไปมีส่วนร่วม ในการวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ทางด้านปฏิบัติ เพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียน วัดทักษะและฝีมือ ในด้านที่ผู้เรียนสนใจและมุ่งหวังที่จะศึกษาหาความรู้ไว้พัฒนาศักยภาพของตนเองด้านทักษะทางปัญญา ทักษะทางการทำงานร่วมกับผู้อื่น การฝึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ สามารถแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ในบริบทของการเป็นผู้นำ หรือผู้ร่วมทีม ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีความชำนาญและเชี่ยวชาญในการฝึกทักษะการปฏิบัติของรายวิชาให้เกิดการเรียนรู้ที่เป็นไปตามเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์และเป็นบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ ประกอบอาชีพ และดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพดังที่วัตถุประสงค์ของหลักสูตรและผู้เรียนได้กำหนด

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.1 ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เยาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี (2556, น. 15-16) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่ได้จากความสามารถของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้ผ่านการเรียนรู้ การปฏิบัติ การทดสอบ การวัดและประเมินผลมาแล้ว เพื่อหาปริมาณความสามารถเกี่ยวกับการเรียนรู้ในแต่ละด้านที่ต้องการ

ซึ่งประเมินผลจากการเรียนการสอน โดยใช้เครื่องมือทางการศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่งที่คำนึงถึงเนื้อหา การปฏิบัติ จุดมุ่งหมายของผู้สอนและผู้เรียนในช่วงก่อนเรียนและหลังเรียน ผลจากการวัดจะออกมาเป็น คะแนน ข้อมูล เพื่อให้ผู้สอนและผู้เรียนบรรลุเป้าหมายในวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรและรายวิชากำหนด นั้นหมายถึงเป็นเครื่องมือสำหรับช่วยให้ครูผู้สอนสามารถวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนได้อย่างมี ประสิทธิภาพ เพราะเป็นการประเมินทักษะด้านความรู้ ทักษะปฏิบัติและ เป็นการประเมินพฤติกรรม ของผู้เรียนที่มีความเป็นอิสระได้มากกว่าวิธีอื่น ๆ เมื่อเทียบกับหลักการและกระบวนการเรียนการสอนที่ มีอยู่

ผลสัมฤทธิ์ที่ใช้ในสถานศึกษามุ่งวัดความรู้ในแต่ละวิชาโดยมีวัตถุประสงค์พื้นฐานที่สำคัญ คือ เพื่อเป็นเครื่องมือในการวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน เป็นข้อมูลที่ได้รับการประเมินผลของการเรียนการสอน เป็นรายบุคคล และเพื่อเป็นการตรวจสอบความสามารถของนักเรียนแต่ละคนซึ่งแตกต่างกัน ตามธรรมชาติ เมื่อความสามารถของแต่ละคนมีความแตกต่างกันแล้วนั้น ผู้สอนต้องเข้าใจถึงการเรียนรู้ ทักษะ และพฤติกรรมที่แตกต่างกัน การที่จะให้บุคคลต่าง ๆ ได้รับการพัฒนาความสามารถเฉพาะตนที่มี อยู่อย่างเหมาะสม จะก่อให้เกิดการพัฒนาการศึกษาผลสัมฤทธิ์ที่มีประสิทธิภาพขึ้น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือ ในการวัดระดับความสามารถในด้านต่าง ๆ ของบุคคลหรือเพื่อจำแนกความสามารถของบุคคลที่ต่างกัน เพื่อที่จะสามารถจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับระดับความสามารถของบุคคลในทุก ๆ ด้านได้ โดยทั่วไป การที่สถานศึกษา ครูผู้สอน หรือรายวิชาได้นำแบบสอบผลสัมฤทธิ์มาใช้ในการวัดประเมินผล ก็เพื่อที่จะ คั่นหาระดับการเรียนรู้และทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นหลังจากการเรียนการสอน หรือจาก ประสบการณ์ทางอ้อมของกระบวนการเรียนการสอน รวมทั้งจากความรู้ทักษะอื่น ๆ ซึ่งอาจจะเกิด สามารถนำไปใช้ได้ในอนาคต

สมนึก ภัททิยธนี (2562, น. 4) กล่าวว่า การศึกษาผลสัมฤทธิ์ เป็นการจัดการศึกษาที่มีระบบ ต้องเริ่มต้นจากหลักการหรือปรัชญาเป็นหลัก จากนั้นจึงจะกำหนดจุดมุ่งหมายของแต่ละระดับ (ประถม มัธยม หรืออุดมศึกษา) ซึ่งไม่เหมือนกัน ครูผู้มีหน้าที่ให้การศึกษาแก่ผู้เรียนในระดับนั้น ๆ จะต้องศึกษา จุดมุ่งหมายให้ถี่ถ้วนและยึดเป็นแนวปฏิบัติ เพื่อให้การสอนบรรลุถึงเป้าหมายที่วางไว้ จุดมุ่งหมาย ดังกล่าวจะระบุถึงลักษณะที่ต้องการอย่างกว้าง ๆ พิจารณาทำความเข้าใจยาก จึงต้องแยกเป็น จุดมุ่งหมายของแต่ละวิชา จึงจะได้ผลสัมฤทธิ์ที่เป็นตัววัดประเมินจุดประสงค์ที่ต้องการ

สาคร ธรรมศักดิ์ (อ้างถึงใน จันทิมา เมยประโคน, 2555, น. 135) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน คือ คุณลักษณะและความสามารถของบุคคล อันเกิดจากการสอน การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและ ประสบการณ์ การเรียนรู้ที่เกิดจากการอบรมหรือการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์จึงเป็นการตรวจสอบ ความสามารถของบุคคล ซึ่งสามารถวัดได้สองแบบตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิชาที่สอน คือ

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติและทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงถึงความสามารถดังกล่าวในรูปแบบของการกระทำจริงให้ออกเป็นผลงาน การวัดแบบนี้จึงต้องใช้ “ข้อสอบภาคปฏิบัติ” (Performance Test)

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา (Content) อันเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่าง ๆ สามารถวัดได้โดยใช้ “ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์” (Achievement test)

สนทยา เขมวีรัตน์ (อ้างถึงใน จันทิมา เมยประโคน, 2555, น. 8) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของบุคคล อันได้มาจากการเรียนรู้ และความสามารถในการนำไปใช้แก้ปัญหาและศึกษาต่อไปได้ ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยเครื่องมือทางจิตวิทยาหรือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทั่วไป

อารีย์ คงสวัสดิ์ (อ้างถึงใน จันทิมา เมยประโคน, 2555, น. 23) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความสำเร็จ ความสมหวังในด้านการเรียนรู้ รวมทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถและทักษะทางด้านวิชาการแต่ละบุคคลที่ประเมินได้ จากการทำแบบทดสอบหรือการทำงานที่ได้รับมอบหมาย และผลของการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น จะแยกกลุ่มให้นักเรียนออกเป็นระดับต่าง ๆ

บุษกร พรหมหล้าวรรณ (อ้างถึงใน จันทิมา เมยประโคน, 2555, น. 37) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น สามารถวัดได้ทั้งทางด้านทักษะปฏิบัติ โดยการใช้แบบทดสอบภาคปฏิบัติ และการวัดทางด้านเนื้อหา โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมทั้ง 3 ด้านคือ ด้านความรู้ ด้านความรู้สึกละและด้านปฏิบัติการ

สรุปได้ว่าความหมายของการศึกษาผลสัมฤทธิ์นั้นหมายถึง กระบวนการและการหาปริมาณความสามารถเกี่ยวกับพฤติกรรมทางด้านการเรียนรู้และทักษะที่สถานศึกษา วิทยากร ครูผู้สอน และผู้เรียนต้องการในการมาศึกษาในสิ่งที่ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพของตนเองในด้านต่าง ๆ เพื่อที่จะนำไปใช้ประโยชน์ ต่อยอด ในด้านต่าง ๆ ต่อไป ซึ่งเป็นผลที่ได้จากการเรียนการสอนโดยวัดผลสัมฤทธิ์จากเครื่องมือทางการศึกษาโดยครูผู้สอนหรือผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์จากทักษะในด้านการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียน วัดประเมินตามกระบวนการที่ครูผู้สอนกำหนดในหลักสูตรรายวิชา ออกมาเป็น คะแนน และข้อมูล หรือ ผลสัมฤทธิ์

2.4.2 จุดมุ่งหมายของการศึกษาผลสัมฤทธิ์

จุดมุ่งหมายของการศึกษาผลสัมฤทธิ์มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นตัวกำหนดความต้องการไว้อย่างชัดเจนว่าจะให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์อะไรบ้าง เปรียบเสมือนการควบคุมทิศทางให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ส่วนเป้าหมายในการศึกษาก็เป็นสิ่งสำคัญต่อผู้เรียนเช่นเดียวกัน เพราะจะเป็นตัวคาดเดาอนาคตของผู้เรียนที่เลือกเรียนในรายวิชาหรือหลักสูตรนั้น ๆ ว่าได้รับประโยชน์จาก

การศึกษาในหลักสูตรนี้มากนักน้อยเพียงใด หากสถานศึกษา ผู้เชี่ยวชาญ และครูผู้สอนกำหนดจุดมุ่งหมายของผลสัมฤทธิ์ในรายวิชานั้น ๆ ไว้อย่างชัดเจน ปัญหาการจบมาแล้วผู้เรียนทำงานไม่ตรงสาย หรือปัญหาการเลือกเรียนไม่ตรงสายก็จะลดลง และปัญหาในการว่างงานก็จะลดน้อยลง นักศึกษาที่เรียนจบในรายวิชานั้น ๆ ก็จะมีงานที่เหมาะสมกับตนเองและเพื่อพัฒนาต่อยอดผลงานของตนเองได้อย่างมีคุณภาพ หรือนักศึกษาที่สนใจอยากจะศึกษาต่อก็สามารถเลือกหลักสูตรและรายวิชาได้อย่างเหมาะสมไม่เกิดสภาวะการเรียนที่ไม่เหมาะสมกับตนเอง การพิจารณาจุดมุ่งหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (สมนึก ภัททิยธนี, 2562, น. 8-160)

สรุปได้ว่า การวัดประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานั้น ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์รายวิชาที่สถานศึกษาหรือครูผู้สอนประจำรายวิชาจะเป็นผู้กำหนด แต่สิ่งที่สำคัญที่จะทำให้จุดมุ่งหมายของผลสัมฤทธิ์นั้นสำเร็จได้ คือ ต้องคำนึงถึงความรู้ ความสามารถ และศักยภาพของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันเป็นหลัก ผลสัมฤทธิ์ทางรายวิชาจึงจะสำเร็จผล และทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาสมรรถภาพของผู้เรียนเอง เพื่อให้ผู้สอนและผู้เรียนได้รับรู้ถึงจุดบกพร่องต่าง ๆ ของรายวิชา หลักสูตร เครื่องมือ หรือทักษะของผู้เรียน เพื่อให้เกิดการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาให้ดียิ่ง และสามารถแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นซึ่งกันและกันได้ซึ่งอาจทำให้เกิดการเรียนรู้ในรูปแบบใหม่ตามศักยภาพของผู้สอนและผู้เรียน นับเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญของจุดหมายการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา เป็นต้น

2.4.3 หลักการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์

หลักการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาจะมีประสิทธิภาพเพียงใด ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับหลักการวัดผล หรือ วิธีการวัด หากไม่มีหลักในการวัดจะไม่สามารถวัดพฤติกรรมที่ต้องการได้ ดังนั้นการวัดผลที่ดีต้องยึดหลักการวัดผลเบื้องต้น คือต้องวัดผลสัมฤทธิ์ให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน กล่าวคือ การวัดผลจะเป็นสิ่งตรวจสอบผลจากผู้สอนว่า ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามที่ระบุไว้ในจุดมุ่งหมาย การสอนมากนักน้อยเพียงใด หากวัดผลโดยไม่ยึดจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนเป็นหลัก ก็จะไม่เกิดประโยชน์อันใดทั้งสิ้น หรือกล่าวได้ว่า อาจเป็นความสูญเปล่าทางการศึกษาอย่างหนึ่ง และหากเกิดข้อบกพร่องต่อผู้เรียนอันเนื่องมาจากผลสัมฤทธิ์นั้นไม่ตรงกับจุดประสงค์ อาจเกิดจากสาเหตุ ผู้สอนไม่มีความคิดรวบยอดในสิ่งที่ต้องการจะวัด ผู้สอนใช้เครื่องมือวัดไม่ถูกต้อง และผู้สอนวัดประเมินไม่ครบถ้วน เช่น ผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนได้ แต่ครูผู้สอนวัดเฉพาะการอ่านอย่างเดียว ครูผู้สอนจึงต้องตระหนักอย่างยิ่งในการศึกษาเครื่องมือในการวัดความรู้และใช้เครื่องมือในการวัดผลสัมฤทธิ์อย่างชำนาญ

การเลือกใช้เครื่องมือวัดที่ดีและเหมาะสมก็เป็นข้อสำคัญสำหรับการวัดประเมินผลสัมฤทธิ์ที่มีคุณภาพ เพื่อให้ผลการวัดนั้นถูกต้องแม่นยำและเชื่อถือได้มากที่สุด นอกจากนี้ควรเลือกใช้เครื่องมือวัดที่หลากหลาย เพื่อช่วยให้การวัดผลถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้น แต่ต้องระวังในความคลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาดของการวัด คือ เมื่อจะใช้เครื่องมือชนิดใด ต้องระวังความบกพร่องของเครื่องมือหลักการต้อง

แม่นยำ และฝึกทักษะในการวัดอยู่เสมอจึงจะแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านี้ได้ กล่าวคือ ครูผู้สอนต้องมีความชำนาญในการใช้เครื่องมือ และครูผู้สอนต้องนำไปประเมินผลจึงจะทำให้การวัดและประเมินผลมีความหมาย และเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผลต้องเหมาะสม ประเมินผลได้ถูกต้องสมเหตุผลและมีความยุติธรรม จึงจะถือว่าผลสัมฤทธิ์นั้นบรรลุถึงเป้าหมายของผู้สอน สถานศึกษา รายวิชา และผู้เรียน (สมนึก ภัททิยธนี, 2562, น. 183) กล่าวว่าการประเมินผลสัมฤทธิ์เป็นกระบวนการต่อเนื่องของการเรียน การสอนและการวัดความรู้ของผู้เรียนในชั้นเรียนโดยทั่วไปมักจะแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การประเมินผลก่อนเรียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบความรู้พื้นฐานและเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียน หรือมีพฤติกรรมก่อนเรียนอย่างไร พร้อมทั้งจะเรียนต่อไปได้หรือไม่ ถ้ามีความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอ ครูควรสอนเพิ่มเติมก่อนการเรียนเรื่องนั้น

ระยะที่ 2 การประเมินผลระหว่างเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการปรับปรุงแก้ไข การเรียน เป็นการประเมินผลที่ใช้ระยะเวลายาวนานตลอดภาคเรียน วิธีนี้ต้องประเมินผลสอดแทรกไปกับการเรียนการสอนหรือหลังจากสอนจบแต่ละบทเรียน เพื่อค้นหาข้อบกพร่องหรือปรับปรุงให้กับผู้เรียน นอกจากนี้อาจนำผลการวัดไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินผลการเรียนปลายภาคด้วย

ระยะที่ 3 การประเมินผลหลังเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อสรุปผลความรู้ความสามารถของผู้เรียนโดยการตัดสินผลการเรียน ครูผู้สอนต้องประเมินผลให้ครอบคลุมทุกเนื้อหาสาระและทุกจุดประสงค์ เรียกว่า การประเมินผลรวมอาจนำเฉพาะจุดประสงค์ที่สำคัญ หรือพฤติกรรมที่คาดหวัง เมื่อสิ้นภาคเรียนแล้ว เพื่อจะดูผลการเรียนโดยสรุปว่าผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากน้อยเพียงใด

สรุปได้ว่าหลักของการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ เป็นการประเมินที่เหมาะสมและสมควรที่จะมีในสถาบันการศึกษาเพราะเป็นการวัดประเมินศักยภาพและทักษะ ด้านความรู้ ด้านการปฏิบัติและพัฒนาข้อบกพร่องของผู้เรียน และเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ ต่อไป และรูปแบบหรือกระบวนการวัดประเมินนั้นสามารถใช้ได้ทั้งหมดของกระบวนการ หรืออาจเลือกใช้อย่างใดอย่างหนึ่งได้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาในการเรียนการสอน จุดประสงค์ของสถานศึกษา ครูผู้สอน และผู้เรียน หากใช้ระยะเวลาที่สั้นในการสอนแต่ละรายวิชาก็สามารถวัดประเมินผลสัมฤทธิ์แค่ ก่อนเรียนและหลังเรียนก็ได้ เป็นต้น

2.4.4 ลักษณะของแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์

แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นแบบสอบที่สร้างขึ้นด้วยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญหรือครูผู้สอน ซึ่งมีบทบาทในการกำหนดขอบเขตเนื้อหา จุดประสงค์รายวิชาและเกณฑ์การวัดประเมินผล เนื้อหาและทักษะของแบบวัดผลสัมฤทธิ์จะได้อาจมาจากเนื้อหาในตำราเรียนและความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญหรือครูผู้สอนในรายวิชานั้น ๆ แต่จะต้องมีกระบวนการการสร้างอย่างเป็นระบบ คือ ต้องระบุหลักการ เหตุผลของการสร้างแบบทดสอบ กำหนดวัตถุประสงค์ของรายวิชาให้ชัดเจน และทดลองใช้แบบที่สร้างขึ้นเพื่อ

ตรวจสอบความบกพร่องของแบบทดสอบ เพื่อที่จะนำมาแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมกับหลักสูตร รายวิชา และผู้เรียน

แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นแบบสอบวัดความรู้เชิงวิชาการ มักใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เน้นการวัดความรู้ความสามารถจากการเรียนรู้ในอดีตหรือในสภาพปัจจุบันของแต่ละบุคคล และแบบสอบผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวัดความรู้ของผู้เรียนในชั้นเรียน อาจจำแนกได้ 5 ประการ ดังต่อไปนี้ (เยาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี, 2556, น.27)

ประการที่ 1 การจำกัดเนื้อหาวิชาที่สอบ สำหรับแบบสอบผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้ในชั้นเรียน จะเน้นเนื้อหาเฉพาะที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน ครูจะทำหน้าที่เพื่อเป็นผู้เชี่ยวชาญซึ่งอาจจะประกอบไปด้วยครูคนเดียวหรือคณะครูก็ได้เป็นผู้กำหนดเนื้อหาที่เหมาะสมในการสอบ

ประการที่ 2 การทดลองใช้แบบสอบ สำหรับแบบผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้น โดยทั่วไปจะไม่มีการทดลองใช้เพื่อวิเคราะห์ค่าสถิติในการตรวจสอบประสิทธิภาพของแบบสอบมาก่อน

ประการที่ 3 วิธีดำเนินการสอบ สำหรับแบบสอบผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้น โดยทั่วไปจะไม่มีการมีผู้ประกอบการใช้เพราะตัวครูเองจะเป็นผู้กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติเกี่ยวกับวิธีการสอบ

ประการที่ 4 วิธีการให้คะแนนในแบบสอบผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้นนั้นครูจะเป็นผู้ให้คะแนนตามมาตรฐานที่กำหนดขึ้นเอง

ประการที่ 5 ตารางปกติวิสัยเพื่อการเปรียบเทียบแบบสอบผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้นจะมีเพียงคะแนนของกลุ่มผู้เข้าสอบด้วยกันซึ่งอาจใช้เปรียบเทียบได้เฉพาะภายในกลุ่มเท่านั้น

ผู้วิจัยเห็นว่าลักษณะแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้นนั้น ผู้เรียนจะมีประสิทธิภาพได้ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ ความสามารถ และความเข้าใจในความแตกต่างทางความคิด ความรู้ ความสามารถของผู้เรียน ครูผู้ออกแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ เพื่อจุดประสงค์ของผู้เรียนและจุดประสงค์ของรายวิชา หากครูผู้ออกแบบสอบผลสัมฤทธิ์ไม่มีความรู้ความเข้าใจ จะทำให้เนื้อหาในการสอบกับเนื้อหาในการเรียนรู้เกิดความเหลื่อมล้ำหรือไม่สอดคล้องกัน หากเป็นเช่นนี้จะทำให้จุดประสงค์ของรายวิชากับผู้เรียนนั้นไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายที่สถานศึกษาและครูผู้สอนกำหนดไว้

2.4.5 คุณภาพของการวัดผลสัมฤทธิ์

คุณภาพของการวัดผลสัมฤทธิ์มีความหมายเช่นเดียวกับ คำว่า “ความเที่ยง” ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษที่ว่า “Reliability” หมายถึง “Stability and Consistency” ของคะแนนสอบ จึงเป็นที่เข้าใจตรงกันของกลุ่มนักวัดผลคนไทยว่า Reliability นั้น หมายถึงระดับความคงที่หรือความคงเส้นคงวาของคะแนนสอบจากการทดสอบเรื่องเดียวกันในเวลาใดก็ตาม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดีสำหรับการใช้คำนั้น อาจใช้คำที่ต่างกันไป เช่น ความเชื่อมั่น ความเที่ยงตรง หรือความเที่ยง เป็นต้น ความเที่ยงตรงของคุณภาพ

การวัดผลสัมฤทธิ์นั้นมิใช่ผลหลายท่าน ได้ให้คำนิยามที่ต่างกัน ดังนี้ (เยาวตี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี, 2556, น. 88)

อนาสตาซี (อ้างถึงใน เยาวตี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี, 2556, น. 88) ได้กล่าวว่า ความเที่ยง หมายถึง ความคงที่ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบบุคคลกลุ่มเดียวกันด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกัน ในเวลาที่ต่างกัน หรือสอบด้วย แบบสอบคนละชุดที่เทียบเท่ากัน หรือภายใต้สภาพการณ์ของการทดสอบที่ต่างกัน

อีเบล (อ้างถึงใน เยาวตี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี, 2556, น. 88) ได้ให้ความหมายของความเที่ยงไว้ว่า หมายถึงความคงที่ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบไม่ว่าจะทำการวัดเมื่อใดก็ตาม

เมท์เรนส์และเลห์แมนน์ (อ้างถึงใน เยาวตี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี, 2556, น. 89) ก็ได้ให้ความหมายของความเที่ยงว่า หมายถึงระดับของความคงที่ระหว่างการวัดสิ่งเดียวกัน 2 ครั้ง

นอกจากนี้เครื่องมือที่มีคุณภาพคือ การสร้างเครื่องมือที่เหมาะสมกับจุดประสงค์ของผู้เรียน สถานศึกษา รายวิชาและเครื่องมือเหล่านั้นควรผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ให้ผู้เชี่ยวชาญช่วยพิจารณาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของเครื่องมือ จึงจะทำให้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์นั้นมีคุณภาพดียิ่งขึ้น และเมื่อผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ควรนำมาทดลองใช้กับผู้เรียนและสังเกตพิจารณาถึงปัญหา ข้อบกพร่อง เพื่อที่จะนำมาปรับปรุงและแก้ไขต่อไป

สรุปได้ว่าคุณภาพของแบบทดสอบเป็นเครื่องมือที่สำคัญเพราะจะเป็นตัวที่สามารถวัดและประเมินตัวตนและความสามารถของผู้เรียน หากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ไม่ได้มาตรฐาน ก็ไม่สามารถดำเนินการวัดและประเมินผลได้อย่างเที่ยงตรง จากการที่นักวัดผลได้ให้นิยามไว้ข้างต้นนั้น ความเที่ยงหรือความคงที่ของคะแนนเป็นตัวบ่งชี้ถึงระดับความสามารถของผู้เรียน และการประเมินค่าของความเที่ยงนั้นจะช่วยให้สามารถประมาณคะแนนได้จริง เพื่อนำเอาคะแนนที่ได้นั้นไปคาดเดาสิ่งที่จะเกิดในอนาคตของตัวผู้เรียนได้ว่า ควรจะศึกษาต่อไปทางใด หรือควรจะทำงานในองค์กรไหนจึงจะเหมาะสม

2.5 รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซัน

2.5.1 ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซัน

ชิมพ์ซัน (อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2560, น. 35-37) กล่าวว่า ทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย ในการทำงานที่มีความยุ่งยากซับซ้อน และต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วนการทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว

จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญ ชำนาญการ และความคงทน ผลของการกระทำ หรือพฤติกรรมสามารถสังเกตได้จากความแม่นยำ ความแรงหรือความราบรื่นในการจัดการ

2.5.1.1 วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน

รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถ ปฏิบัติหรือทำงานที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวหรือการประสานงานของกล้ามเนื้อทั้งหลายได้อย่างดี

2.5.1.2. กระบวนการเรียนการสอนรูปแบบทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน

กระบวนการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝน พัฒนาปฏิบัติ หรือทำงานที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวหรือการประสานของกล้ามเนื้อทั้งหลายได้อย่างดี มีความถูกต้องและมีความชำนาญ ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนรูปแบบปฏิบัติของซิมพ์สันมีทั้งหมด 7 ชั้นคือ

ชั้นที่ 1 ชั้นการรับรู้ เป็นชั้นให้ผู้เรียนรับรู้ในสิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนสังเกตการณ์ทำงาน นั้นอย่างตั้งใจ ในชั้นนี้ผู้สอนจะอธิบายถึงประวัติความเป็นมาของระบำอุษาภุมรา และผู้สอนจะอธิบาย พร้อมมีรูปประกอบในการแต่งกาย เครื่องประดับ และทรงผมของการแสดงชุดอุษาภุมรา

ชั้นที่ 2 ชั้นการเตรียมความพร้อม เป็นชั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือ แสดงพฤติกรรมนั้น ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ โดยการปรับตัวให้พร้อมที่จะทำการเคลื่อนไหว หรือแสดงทักษะนั้น ๆ มีจิตใจและสภาวะอารมณ์ที่ดีต่อการที่จะทำหรือแสดงทักษะนั้น ๆ ในชั้นนี้ผู้สอน จะนำผู้เรียนเข้าถึงทำนองเพลง และบทบาทของผู้แสดง โดยผู้สอนจะอธิบายถึง ทำนองเพลง เครื่องดนตรี และการแสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้าของความศรัทธาในประเพณีทำขวัญผึ้ง ประกอบกับ ทำนองเพลง ของการแสดงชุดอุษาภุมรา

ชั้นที่ 3 ชั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม เป็นชั้นที่ให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการ ตอบสนองต่อสิ่งที่รับรู้ ซึ่งอาจจะใช้วิธีให้ผู้เรียนเลียนแบบการกระทำ หรือการแสดงทักษะนั้น หรืออาจ ใช้วิธีการให้ผู้เรียนลองผิดลองถูก จนกระทั่งตอบสนองได้อย่างถูกต้อง ในชั้นนี้ผู้สอนจะให้ผู้เรียนแสดงสิ่งที่ รู้สึกจากการเข้าถึงพิธีกรรมทำขวัญผึ้งการแสดงอารมณ์ ท่าทางการปฏิบัติ ของการศรัทธาบูชาเทพ เทวดาในประเพณีทำขวัญผึ้ง และให้ผู้เรียนนำเสนอท่าทางการเลียนแบบลักษณะของตัวผึ้งด้วยความคิด สร้างสรรค์ของตนเอง

ชั้นที่ 4 ชั้นการให้ลงมือทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถทำได้เอง เป็นชั้นที่ช่วยให้ ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดการเชื่อมั่นในการทำสิ่งนั้น ๆ ในชั้นนี้ผู้สอนจะนำผู้เรียน เข้าสู่กระบวนการทำรำ และการแปรแถวอย่างถูกต้องตามแบบแผน ของการแสดงชุดอุษาภุมราทั้ง 3 ช่วง

ชั้นที่ 5 ชั้นการกระทำอย่างชำนาญ เป็นชั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการกระทำนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถทำได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญเป็นไปได้อย่างอัตโนมัติ และด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง

ขั้นนี้ผู้สอนจะให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการแสดงชุดอุษาภุมราด้วยตนเองโดยมีครูผู้สอนเป็นที่ปรึกษาและคอยสังเกตการณ์

ขั้นที่ 6 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนได้รับการพัฒนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ผู้เรียนแต่งกายให้ถูกต้องทั้งเครื่องประดับและทรงผม พร้อมนำเสนอการแสดงชุดอุษาภุมรา

ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลาย ในขั้นนี้ผู้สอนจะจำลองสถานการณ์ให้ผู้เรียนสร้างสรรค์และแก้ไขปัญหา หากเวทีการแสดงไม่ได้เป็นอย่างดีในห้องเรียน หรือจำนวนผู้แสดงมีจำนวนไม่เท่ากับในการเรียนการสอน ผู้สอนจะให้ผู้เรียนคิดและแก้ไขรูปแบบการแสดงขึ้นเองตามสถานการณ์จำลองเพื่อให้ผู้เรียนได้เริ่มเกิดความคิดใหม่ ๆ ในการกระทำหรือปรับแก้ไขการกระทำนั้นให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ

2.5.1.3 ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

ผู้เรียนจะสามารถกระทำหรือแสดงออกอย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ ในสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนกระทำได้อย่างเป็นขั้นตอน ตั้งแต่ขั้นของความคิดริเริ่ม ขั้นรับรู้ ขั้นการเตรียมความพร้อมไปจนถึงขั้นของการกระทำในด้านการปฏิบัติจนกระทั่งผู้เรียนสามารถทำเองได้อย่างชำนาญ นอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างสรรค์ผลงานด้านต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้เข้าใจในกระบวนการสร้างสรรค์ รวมถึงการแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ภายใต้การปฏิบัติหรือสร้างสรรค์ผลงาน และยังสร้างความอดทนที่จะพัฒนาตนเองให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าทฤษฎีรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันมีความสอดคล้องกับการศึกษาผลสัมฤทธิ์รายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะปฏิบัติทั้งในเรื่องการปฏิบัติท่ารำ การแต่งกาย ความรู้ในทุก ๆ ด้านของการแสดงชุดอุษาภุมราอย่างชำนาญ

2.6 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับ ชุดอุษาภุมรา

อุษาภุมรา เป็นระบำที่สร้างสรรค์รูปแบบการแสดง ทั้งลีลาท่ารำ การแต่งกาย ทรงผม เครื่องประดับ ทำนองเพลง และดนตรีจากประเพณีทำขวัญผิ้งของชาวบ้านตำบลศรีศรีมาศ จังหวัดสุโขทัย ซึ่งเป็นประเพณีที่ชาวบ้านนั้นได้สืบทอดมาช้านาน เพราะผิ้งเป็นสัตว์ที่มีสร้างรายได้และประโยชน์ให้แก่ชาวบ้าน และชาวบ้านได้มีความเชื่อว่าหากจัดทำประเพณีทำขวัญผิ้งขึ้นมานั้น จะทำให้ผิ้งมาทำรังตามต้นไม้และจะได้มีน้ำผิ้งเพียงพอต่อการส่งส่วยตามจำนวนที่ทางราชการกำหนด จึงทำให้นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ปีการศึกษา 2560 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัย

ราชภัฏจันทรเกษม มีความสนใจในประเพณีทำขวัญผีและจึงนำรูปแบบความเชื่อรวมถึงบริบทความเป็นอยู่ของชาวบ้านในประเพณีทำขวัญผี ของชาวบ้าน ตำบลศรีศรีรีมาศ อำเภอศรีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย มาสร้างสรรค์ จนทำให้เกิดการแสดงชุดอุษาภุมรา

2.6.1 ประวัติความเป็นมาของประเพณีทำขวัญผี

ประเพณีการทำขวัญผี เป็นประเพณีของชาวบ้านท่าดินแดง ตำบลศรีศรีรีมาศ อำเภอศรีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย ซึ่งต้องส่งส่วยน้ำผึ้งทดแทนการถูกเกณฑ์แรงงานตามพระราชกำหนด ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงสมัยรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ด้วยเหตุนี้จึงต้องส่งส่วยน้ำผึ้งติดต่อกันมาเป็นเวลานาน เป็นผลให้เกิดประเพณีขึ้น เพื่อให้ผีมาทำรังตามต้นไม้ จะได้มีน้ำผึ้งเพียงพอต่อการส่งส่วยตามจำนวนที่ทางราชการกำหนด และเมื่อยกเลิกการส่งส่วย ประเพณีนี้จึงค่อย ๆ เลือนหายไป ศูนย์ศึกษาและวิจัยวัฒนธรรมพื้นบ้านหัวเมืองฝ่ายเหนือ มหาวิทยาลัยนเรศวร ในปัจจุบันโดย ดร.ประจักษ์ สายแสง และคณะ ร่วมทำงานกับนายศีลธรรม เรืองโต นางศรีจิตต์ เรืองโต นายฉลอง อ่อนปาน และวิทยากรในตำบลศรีศรีรีมาศ ได้มีความคิดเห็นร่วมกัน ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและฟื้นฟูประเพณีการทำขวัญผี ขึ้นมาใหม่โดยได้ดำเนินการฟื้นฟูประเพณีทำขวัญผี ในวันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 3 ซึ่งตรงกับวันศุกร์ที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2526 เพื่อศึกษาและจัดหาแนวทางที่จะอนุรักษ์ส่งเสริม ให้ประเพณีการทำขวัญผี ได้มีการพัฒนาวิวัฒนาการของประเพณีทำขวัญผีสืบต่อไป (เฉลิม พรกระแสน, 2540, น. 25)

2.6.2 ขั้นตอนการจัดทำประเพณีทำขวัญผี

ขั้นตอนในการจะจัดทำพิธีกรรมในประเพณีทำขวัญผี คือ การบวงสรวงเทพเทวดาทั้ง 8 ทิศ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เจ้าที่เจ้าทาง เจ้าป่าเจ้าเขา และบูชาตัวผึ้งหรือรังผึ้ง เพื่อให้คุ้มครองชาวบ้านในตำบลศรีศรีรีมาศ อำเภอศรีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย และเมื่อการทำพิธีสักการะบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์และผึ้งสิ้นสุดลงแล้วนั้น ชาวบ้านจะมีการละเล่นอย่างหนึ่ง ที่เรียกว่า การละเล่นการขโมยรังผึ้ง โดยใช้ชาวบ้านจำนวนหนึ่งสมมติตนเองว่าเป็นขโมย และอีกจำนวนหนึ่งสมมติตนเองว่าเป็นตำรวจ จากนั้นชาวบ้านที่สมมติตนเองว่าเป็นขโมยก็จะพากันไปลักขโมยรังผึ้งปลอมที่ชาวบ้านนำไปแขวนไว้ตามต้นไม้ ส่วนชาวบ้านที่สมมติตนเองว่าเป็นตำรวจก็จะไล่จับขโมยเหล่านั้นมาให้ชาวบ้านที่สมมติตนเองว่าเป็นผู้พิพากษาเพื่อตัดสิน การตัดสินจะกำหนดให้ขโมยทั้งหลายจำคุกเป็นปี ให้ปรับจำนวนปีที่ติดคุก และการลงโทษของการละเล่นนี้จะให้เป็นการตีหม้อเป็นกึ่งแทน เช่น ขโมยคนใดถูกพิพากษาให้จำคุก 5 ปี ก็จะต้องตีหม้อที่ชาวบ้านในพิธีเตรียมมาตามจำนวนที่ถูกพิพากษา หลังจากนั้นชาวบ้านก็จะร้องเล่นหยอกเย้ากันอย่างสนุกสนานด้วยบทเพลงและเครื่องดนตรีทางเหนือ นับเป็นการกินเลี้ยงครั้งยิ่งใหญ่ของชาวบ้านที่ประหยัดและมีโอกาสสังสรรค์พบปะกันอย่างทั่วถึง นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านกับสิ่งแวดล้อมที่จะต้องพึ่งพาอาศัยกัน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีกฎเกณฑ์ที่ยึดถือปฏิบัติ

ร่วมกัน ในที่สุด เมื่อปฏิบัติสืบทอดกันมากก็กลายเป็นประเพณีทำขวัญผึ้งขึ้น (สุพจน์ พุกกะวัน, 2540, น. 33)

2.6.3 การทำรังผึ้งปลอม

ประวัติความเป็นมาการทำขนมแดกงาเพื่อนำมาทำรังผึ้งปลอม เริ่มด้วยการนำข้าวเหนียวที่ล้างสะอาดแล้วนำมาแช่ไว้จนขึ้นน้ำ จากนั้นนำข้าวเหนียวไปนึ่งจนสุก เมื่อสุกแล้วเทข้าวเหนียวใส่ครก ผสมกับเกลือเล็กน้อยและโขลกจนเกลือเหลวละลายไปกับข้าวเหนียว นำเอางาดำที่คั่วแล้วผสมลงไปด้วย โขลกจนน้ำมันงาออก เพื่อช่วยให้ข้าวเหนียวไม่ติดครก เมื่อโขลกข้าวเหนียวและส่วนผสมได้ที่แล้ว นำมาผสมกับเม็ลตงา และนำไปนวดในกระด้งจนเกิดความเหนียวจากนั้นผสมเม็ลตงาอีกครั้งจนมีสีดำคล้ายรังผึ้ง จึงจะสามารถไปตัดตกแต่งเป็นรูปแบบของรังผึ้งในขนาดต่าง ๆ นำไปติดที่กิ่งไม้ไว้ เพื่อเตรียมไปแขวนบนต้นไม้ในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้ เมื่อถึงเวลาเช้าของวัน ขึ้น 3 ค่ำ เดือน 3 ชาวบ้านผู้ร่วมพิธีก็จะเดินทางไปยังบริเวณที่ประกอบพิธี ซึ่งอยู่ในหมู่บ้านหนองหญ้าไทร ในตำบลศรีศรีรีมาศ อำเภอศรีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย (เฉลิม พรกระแสน, 2540, น. 30)

สรุปได้ว่าการทำรังผึ้งปลอมเป็นภูมิปัญญาชาวบ้านในประเพณีทำขวัญผึ้ง เป็นการสร้างขวัญและกำลังใจต่อชาวบ้านที่แสดงถึงการบูชาผึ้งเพื่อหวังให้ผึ้งมาทำรังตามฤดูกาลเพื่อที่จะได้นำน้ำผึ้งไปส่งในพระราชวัง เพื่อเป็นรายได้ให้กับชาวบ้าน การทำรังผึ้งปลอมยังได้แสดงให้เห็นถึงการช่วยเหลือร่วมมือร่วมใจของคนในชุมชน และยังสามารถเรียนรู้กระบวนการและวิธีทำรังผึ้งปลอมที่เกิดจากภูมิปัญญาชาวบ้านอีกด้วย

2.6.4 การแสดงการตีรังผึ้งให้ชม

นอกจากพิธีกรรมในประเพณีทำขวัญผึ้งแล้วยังมีการตีรังผึ้งให้ชาวบ้านและผู้สนใจได้ศึกษาและรับชม โดยคณะตีผึ้งหรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “ประเหมาะ” ซึ่งทั้งคณะจะต้องเป็นเพื่อนกันเพราะในการตีรังผึ้งนั้นจะต้องอาศัยความไวใจและความเชื่อใจกันอย่างมาก ไม่เช่นนั้นอาจเกิดอันตรายถึงชีวิตได้ จึงจะต้องเลือกคนที่มีความเชี่ยวชาญชำนาญและมีประสบการณ์ร่วมกันมาอย่างยาวนานจึงจะสามารถตีรังผึ้งได้ อุปกรณ์สำหรับตีรังผึ้ง ได้แก่ ไฟที่ใช้รมผึ้ง ครุใส่รังผึ้ง พายเพื่อปาดรังผึ้ง หมวกใช้สวมปิดหน้าเพื่อป้องกันผึ้งต่อยก่อนจะตีผึ้ง ขั้นตอนในการตีรังผึ้งมีดังนี้ ตอกทอย 3 ตัวแรก ทอยในที่นี้ หมายถึงไม้ไผ่ขนาดประมาณ 1 ศอก และตอกตอดต้นไม้ที่ใช้สำหรับปีนขึ้นไปตีผึ้งแล้วตอกทอยตัวต่อไป สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ คนที่ตอกทอยเสร็จแล้วจะลงมา เพื่อให้อีกคนปีนขึ้นไปเอารังผึ้งโดยการจุดไฟที่ใช้ในการรมผึ้งขึ้นไป เมื่อถึงรังผึ้งจึงจะใช้คบไฟปัดตัวผึ้งออก แล้วใช้พายแคะรังผึ้งลงในครุจากนั้นให้สัญญาณคนที่อยู่ข้างล่างเพื่อที่จะดึงเชือกนำครูลง เป็นอันเสร็จพิธีการแสดงการตีผึ้งและประเพณีการทำขวัญผึ้ง

จากประเพณีทำขวัญผึ้งนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมจึงได้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์การแสดงชุดอุษากุมรา

ได้ศึกษาแนวคิดการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์ นำรูปแบบพิธีกรรมของประเพณีทำขวัญผี ีงตลอดจน ในเรื่องของการละเล่นต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้สร้างสรรคผลงานนั้นเกิดแรงบันดาลใจ เช่น รูปแบบการแสดงเล่าถึงองค์ประกอบของพิธีกรรม กล่าวคือ ตั้งแต่การเริ่มทำพิธีกรรม จนถึงการแต่งกาย ทรงผม เครื่องประดับ ดนตรี และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านในประเพณีทำขวัญผี โดยกำหนดแนวทางในการสร้างสรรคการแสดง ดังนี้ (ชไมพร จันทวิบูลย์, 2561, น. 61-62)

- 1) กำหนดรูปแบบการแสดงเป็นการแสดงประเภทระบำ
- 2) การนำเสนอจะเป็นไปในรูปแบบของประเพณีทำขวัญผี
- 3) รูปแบบการแสดงจะแบ่งออกเป็น 3 ช่วง โดยยึดขึ้นตอนในประเพณีทำขวัญผี

ช่วงที่ 1 จะเป็นการนำเสนอในรูปแบบของพิธีกรรม การบวงสรวงเทพเทวดาเจ้าที่เจ้าทาง และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง 8 ทิศ ในช่วงนี้นักแสดงทุกคนจะทำท่าทางเหมือนถือสิ่งของเพื่อนำมาบูชาเจ้าเทวดา เป็นการขอขมา และเพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นคุ้มครองและช่วยปกป้องรักษาชาวบ้านในประเพณีทำขวัญผี ดนตรีและทำนองเพลงผู้สร้างสรรคการแสดงชุดนี้ได้นำทำนองเพลงในพิธีกรรมทำขวัญผีมาสร้างสรรค ให้เป็นเสียงของความศรัทธาที่ชาวบ้านมีต่อประเพณีทำขวัญผี

ช่วงที่ 2 เป็นการนำเสนอท่าทางลีลาเลียนแบบของผีทั้งทำร้ายและการแปรแถวที่สื่อถึงการอยู่ร่วมกันของตัวผี หรือการบิน ลักษณะท่าทางของการกระโดด การเดิน การกระพือปีกและการอยู่ร่วมกันของผี เพื่อสื่อถึงความหมายของการบูชาผีเพื่อให้ผีมาทำร้าย เพิ่มทำนองเพลงที่ให้ความสนุกสนานมากขึ้น สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งคือ ผู้สร้างสรรคผลงานการแสดงได้นำลักษณะต่าง ๆ ของผีหรือบริบทต่าง ๆ เหล่านี้มาศึกษาเพื่อให้ผู้ชมหรือผู้ที่สนใจได้รับรู้ถึงศักยภาพของผู้สร้างสรรคและผู้แสดงของการแสดงชุดนี้

ช่วงที่ 3 เป็นการนำเสนอในรูปแบบของการเฉลิมฉลองของชาวบ้านในประเพณีทำขวัญผีหลังจบพิธีกรรมอย่างรื่นเริง ในช่วงพิธีกรรมเสร็จสิ้นลงผู้สร้างสรรคการแสดงชุดอุษาภุมรา ได้เสนออีกมุมในพิธีกรรมทำขวัญผี เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึง วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ บริบทต่าง ๆ ของชาวบ้านในประเพณีทำขวัญผีความสุข ความสนุกสนานรื่นเริงและวิถีชีวิตของชาวบ้านในประเพณีทำขวัญผี

2.6.5 กระบวนการการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ชุดอุษาภุมรา

2.6.5.1 กระบวนท่ารำมาจากการศึกษาค้นคว้าโดยยึดหลักการปฏิบัติท่ารำแม่บทใหญ่ในลีลาท่ารำของตัวนางโดยมีผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบเครื่องมือความถูกต้องในทุกกระบวนท่ารำ และผู้สร้างสรรคงานวิจัยชุดนี้ได้นำแม่บทใหญ่ซึ่งเป็นลีลาท่ารำของตัวนาง จำนวน 19 ท่า ได้แก่ ท่าเทพพนม ท่าพรหมสีหน้า ท่าสอดสร้อยมาลา ท่าพาลาเพียงไพล ท่าพิสมัยเรียงหมอน ท่าแขกเต้าเข้ารัง ท่าโง่ศิลป์ ท่าภมรเกล้า ท่าชกแป้งผัดหน้า ท่าลมพัดยอดตอง ท่าเหราเล่นน้ำ ท่าบัวชูฝัก ท่ายุงพ้อนหาง ท่าขัดจางนาง ท่าตะเวนเวหา ท่าขี่ม้าตีคี่ ท่าตีโทน ท่าโยนทัพ ท่าจิ้นสาวไส้ ท่ากระหวัดเกล้า

มาสร้างสรรค์สื่อความหมายให้สอดคล้องกับประเพณีทำขวัญผี และศึกษาพฤติกรรมลักษณะของตัวผีบริบทต่าง ๆ ของตัวผี รวมถึงลีลาท่าราชของชาวบ้านในพิธีทำขวัญผี เพื่อนำมาเป็นการแสดงชุดอุษาภุมราและมีท่ารำในการแสดงชุดนี้ทั้งหมด 109 ท่า (ชไมพร จันทรวินุญ, 2560, น. 63-297)

2.6.5.2 จังหวะ ทำนองเพลง และดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงการแสดงชุดอุษาภุมรา เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบด้วย กลองมั่งกละ ตะโพน ช้องวงใหญ่ ปี่ใน ฉิ่ง ฉาบ โหม่ง ซึ่งเป็นวงดนตรีที่ใช้ในภาคเหนือมาเป็นพื้นฐานในการสร้างสรรค์ทำนองเพลงขึ้นมาใหม่ในการแสดงชุดนี้ ทั้ง 3 ช่วง ได้แก่ ช่วงที่ 1 ใช้จังหวะช้าเพื่อสื่อให้ผู้ชมได้รับรู้ถึงความศรัทธาที่ชาวบ้านมีต่อพิธีกรรมในประเพณีทำขวัญผี ช่วงที่ 2 จะใช้จังหวะช้าและใช้จังหวะเร็วสลับกับเสียงดนตรีที่สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อเข้าถึงลักษณะอารมณ์ของตัวผี มีจังหวะในการทำให้ผู้ชมได้เข้าถึงบริบทต่าง ๆ ของตัวผีมากยิ่งขึ้นเพื่อเพิ่มรรถรสให้แก่ผู้ชมของการแสดงชุดนี้ และช่วงที่ 3 จะใช้จังหวะเร็วมีความสนุกสนานเพื่อสื่อถึงการเฉลิมฉลอง รื่นเริงและผ่อนคลาย หลังจบพิธีกรรมในประเพณีทำขวัญผีของชาวบ้านที่ตำบลศรีศรีมาศ จังหวัด สุโขทัย ใช้เวลาในการแสดงทั้งหมด 6.20 นาที

ภาพที่ 2.1 เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ชุดอุษาภุมรา
ที่มา : ชไมพร จันทรวินุญ และคณะ (2560)

2.6.5.3 เครื่องแต่งกายและทรงผมที่ใช้ในการแสดงชุดอุษาภุมรา มีแนวคิดและรูปแบบมาจากการแต่งกายของหญิงไทยในจังหวัดสุโขทัย ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น เป็นผู้หญิงห่มสไบเฉียง นุ่งผ้าถุงยาวหรือโจงกระเบน สวมเสื่อรัดรูปแขนกระบอกหรือแถบคาดรัดอก ผู้สร้างสรรค์การแสดงชุดอุษาภุมราจึงนำสีเหลืองทองและสีน้ำตาลมาสร้างสรรค์เป็นเครื่องแต่งกาย เพราะเป็นสีของผี และรังผึ้ง นำเอาตัวผีจำลองมาติดที่สไบเป็นการคิดสร้างสรรค์เพื่อสื่อให้เห็นถึงความแตกต่างและแปลกใหม่ในผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่ยังไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประเทศไทยและได้นำทรงผมของผู้หญิงในประเพณีทำขวัญผีของชาวศรีมาศ ตำบลศรีศรีมาศ จังหวัดสุโขทัย มาสร้างสรรค์เป็นรูปแบบทรง

ผมในการแสดงชุดอุษากุมรา โดยออกแบบมาจากความเหมาะสมของเครื่องประดับและเพื่อให้เกิดความสวยงามแบบร่วมสมัย ให้ผู้ชมหรือผู้ที่มีความสนใจที่จะศึกษาการแสดงชุดอุษากุมรา มีแรงบันดาลใจในการคิดผลงานสร้างสรรค์ต่อไป

ภาพที่ 2.2 เครื่องแต่งกายชุดอุษากุมรา (ด้านหน้า, ด้านหลัง)

ที่มา : ชไมพร จันทรวินบูลย์ และคณะ (2560)

2.6.5.4 เครื่องประดับที่ใช้ในการแสดงชุดอุษากุมรา เครื่องประดับ ประกอบไปด้วย ปิ่นปักผมที่รังสรรค์ขึ้นจากลักษณะของรังผึ้ง สร้อยคอที่รังสรรค์ขึ้นจากลักษณะของรังผึ้งและตัวผึ้ง รวมถึงไปไม้ ต่างหูที่รังสรรค์ขึ้นจากลักษณะของตัวผึ้ง กำไลที่รังสรรค์ขึ้นจากลักษณะของรังผึ้งและสีของรังผึ้ง เข็มขัดที่รังสรรค์ขึ้นใหม่เพื่อความสวยงามโดยลักษณะของรังผึ้ง โดยเครื่องประดับในการแสดงชุดอุษากุมราได้รังสรรค์ขึ้นในกระบวนการเดียวกับกระบวนการการตีเครื่องทองในจังหวัดสุโขทัย ผสมผสานกับการรังสรรค์

ภาพที่ 2.3 เครื่องประดับประกอบการแสดง ชุดอุษาภุมรา

ที่มา : ชไมพร จันทรวินุลย์ และคณะ (2560)

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การแสดงชุดอุษาภุมรา เป็นการแสดงที่เล่าเรื่องให้คนรุ่นใหม่ที่ต้องการจะเรียนรู้หรือศึกษา ประเพณี พิธีกรรม ประเพณีทำขวัญผี ว่ามีขั้นตอนการจัดทำพิธีอย่างไรตั้งแต่ต้นจนจบ และเพื่อให้ผู้ที่สนใจที่จะศึกษาวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านตำบลศรีศรีมาศ อำเภอศรีมาศ จังหวัดสุโขทัย ได้เห็นและศึกษาผ่านการแสดงชุดนี้เพราะการแสดงชุดนี้ได้ครอบคลุมขั้นตอนต่าง ๆ กระบวนการต่าง ๆ อย่างมีระบบขั้นตอน และเป็นการแสดงที่ได้ผ่านการแสดงต่อท่านคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมาแล้ว ทั้งทำรำ การแต่งกาย และดนตรี จึงเหมาะสมที่จะนำมาสานต่อในรายวิชานวนาฏรังสรรค์1 (ตัวนาง) ให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันเพื่อเป็นการอนุรักษ์ประเพณีทำขวัญผี และเป็นการเรียนการสอนในรูปแบบใหม่ในวงการศึกษาไทยต่อไป

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.7.1 งานวิจัยในประเทศ

กฤตมุข ไชยศิริ (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันเรื่องการร้อยลูกปัด วิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาการประดิษฐ์ชิ้นงานด้วยชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันเรื่องการร้อยลูกปัด เพื่อพัฒนาชุดการสอนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการเรียนด้วยชุดการสอนและเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดอ่างแก้ว ปีการศึกษา 2559 ใช้การสุ่มแบบกลุ่มโดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย โดยการจับสลากมา 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างสำหรับผู้เชี่ยวชาญ แผนการ

จัดการเรียนรู้ชุดการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันเรื่องการร้อยลูกปัด ผลการวิจัยพบว่า ผลการประดิษฐ์ชิ้นงานของนักเรียนที่เรียนโดยชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอน ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันเรื่องการร้อยลูกปัด พบว่านักเรียนมีทักษะปฏิบัติงานเฉลี่ย เท่ากับ 3.80 อยู่ใน ระดับดีมาก ผลการพัฒนาชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80 ผลสัมฤทธิ์ ทางด้านการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

จุฑารัตน์ ดวงเทียน (2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะ ปฏิบัติของซิมพ์สันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำ ประกอบเพลง ค่านิยม 12 ประการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่องการ ประดิษฐ์ ประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม เพื่อเปรียบเทียบทักษะ ปฏิบัติการทำรำของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำ ประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียน ธรรมรัตน์ ปีการศึกษา 2558 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 96 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบประเมินทักษะการทำรำ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองจากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการ สูงกว่ากลุ่มควบคุม ทักษะปฏิบัติทำรำของกลุ่มทดลอง จากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะ ปฏิบัติของซิมพ์สันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง ค่านิยม 12 ประการ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ชนิดา จันทร์งาม (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องรูปแบบการสร้างสรรคานาฏศิลป์เพื่อสะท้อน ภาพลักษณ์ของสตรีอีสานผ่านการชมหนังกลางแปลง มีวัตถุประสงค์เพื่อหา รูปแบบการสร้างสรรค ผลงานที่สะท้อนภาพลักษณ์ของสตรีอีสานผ่านการชมหนังกลางแปลง โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบเชิง คุณภาพและการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย การสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่ม สตรีอีสาน จำนวน 30 คน การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย จำนวน 20 คน การสังเกตการณ์ เถลถำมาตรฐานศิลปป็น ประสพการณ์ของผู้วิจัย แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสร้างสรรคครั้งนี้ สามารถจำแนกผลการแสดงได้ดังนี้ 1) บทการแสดงที่นำ เค้าโครงจากเรื่องจริงของสตรีอีสาน 2) การออกแบบลีลาการเคลื่อนไหว โดยใช้ทั้งลีลานาฏศิลป์ พื้นบ้านอีสานชนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่และการแสดง 3) การคัดเลือกนักแสดง โดยใช้นักแสดงหญิงชาว

อีสานที่มีทักษะการพูดภาษาพื้นถิ่น ทักษะการแสดงด้านการละคร และทักษะทางด้านนาฏศิลป์
4) การออกแบบเครื่องแต่งกาย ใช้เครื่องแต่งกายพื้นบ้านอีสานและการแต่งกายในชีวิตประจำวันที่มีความเรียบง่าย

วันจักรี โชติรัตน์ (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง การออกแบบท่ารำ-เต้น ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา ร่วมกับสื่อวีดิทัศน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ เรื่องการออกแบบท่ารำ-เต้น วิชานาฏศิลป์ ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา ร่วมกับสื่อวีดิทัศน์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจ้อยฮั่ว จังหวัดปัตตานี ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เรื่อง การออกแบบท่ารำ-เต้น ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาร่วมกับสื่อวีดิทัศน์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถการออกแบบท่ารำ-เต้น วิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา ร่วมกับสื่อวีดิทัศน์ ภาพรวมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และค่าความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ศศิธันว์ สกุลหอม (2559) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่องนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ ศึกษาความสามารถในการปฏิบัติเรื่องนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเกาะช้างวิทยาคม จังหวัดตราด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ แบบประเมินความสามารถในการปฏิบัติ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ ผลวิจัยพบว่า คะแนนผลการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยหลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน ผลประเมินความสามารถในการปฏิบัติอยู่ในระดับดี และผลความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์โดยภาพรวมเห็นด้วยในระดับมาก

ณัฐรีย์ พุกพบสุข (2562) ได้ศึกษาผลของการพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน ผสมผสานเทคนิคระดมสมองต่อทักษะปฏิบัติงาน ผลงานความคิดสร้างสรรค์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา คอมพิวเตอร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การจัดการเรียนรู้ตาม

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เป็นรูปแบบการสอนที่ส่งเสริมทักษะที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานการสร้างแบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันผสมผสานเทคนิคระดมสมอง พัฒนาแบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันผสมผสานเทคนิคระดมสมองให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันผสมผสานเทคนิคระดมสมอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพและพัฒนามากขึ้น นักเรียนต้องการให้ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้งานโปรแกรมสร้างสรรค์ผลงานได้ด้วยตนเอง และระดับผลความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด และผลการศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกปฏิบัติของซิมพ์ซันผสมผสานเทคนิคระดมสมองโดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

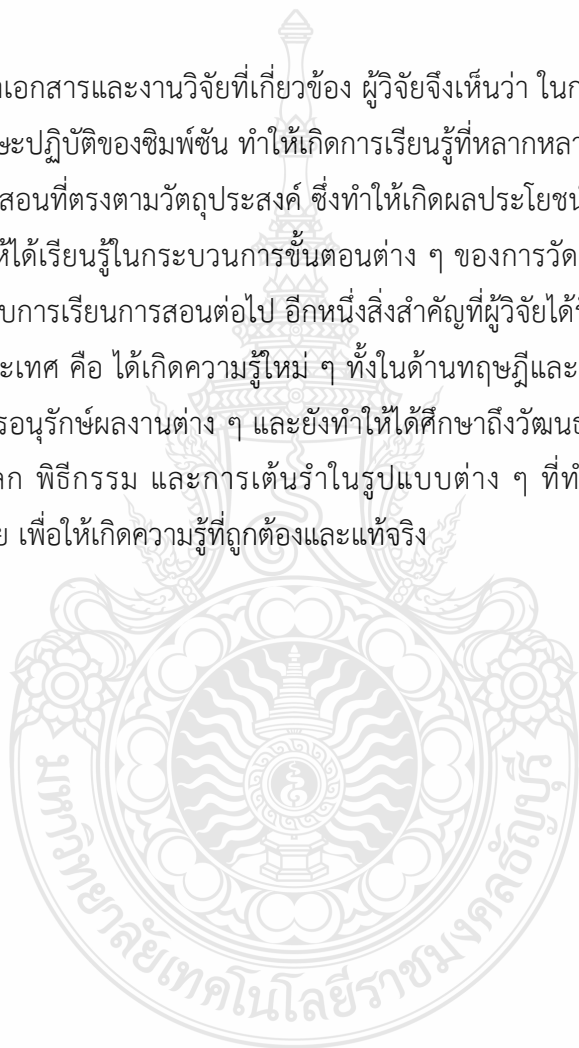
2.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Jiaying you (2016) ได้ศึกษาหัวข้อวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการสร้างสรรค์การเต้นรำแบบนกยูงซึ่งมีถิ่นกำเนิดในวัฒนธรรมของ Dai มุ่งเน้นไปที่การอธิบายปัจจัยการสร้างสรรค์งานที่แตกต่างกันสี่ประการทำให้การเต้นรำแบบนกยูงนั้นแตกต่างออกไป การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาในเรื่องของการเต้นรำแบบนกยูงของแต่ละชนชาติที่แตกต่างกันตามวิถีชีวิต บริบท บุคคล ชุมชน สัญชาติ และเมืองต่างๆ ผลการวิจัยพบว่า การเต้นรำแบบนกยูง ได้รับการพัฒนาโดยตรงหรืออ้อมจากการเต้นรำนี้เมื่อเวลาผ่านไป การเต้นรำก็จะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ไม่เหมือนต้นฉบับ และการเปลี่ยนแปลงของการเต้นรำแบบนกยูงนี้ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของชาติพันธุ์ บริบทพื้นบ้าน และความเป็นอยู่ของผู้คนในรัฐต่าง ๆ

Mate Kavecsanszki M. A. (2014) ได้ศึกษาวิทยานิพนธ์เรื่องการเปรียบเทียบประวัติศาสตร์การเต้นรำของเกาหลียุคสมัยใหม่และการเต้นรำแบบผสมผสานแบบดั้งเดิม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบประวัติศาสตร์การเต้นรำของเกาหลียุคดั้งเดิมกับยุคสมัยใหม่ ได้รู้จักรากเหง้าของการเต้นรำของเกาหลียุคดั้งเดิม และได้พัฒนาการเต้นรำหรือการออกแบบท่าเต้นร่วมสมัยของเกาหลียุคใหม่ ผลวิจัยพบว่า เกาหลียุคดั้งเดิมที่หลากหลาย แบ่งออกเป็นการเต้นรำแบบพื้นบ้าน และการเต้นรำของหมอผี ส่วนการเต้นรำในยุคสมัยใหม่นั้นจะนิยมทำให้การเต้นรำที่โดดเด่นของร่างกายมนุษย์พัฒนาการรับรู้ของจังหวะ สนุกสนาน มีการแสดงออกทางอารมณ์และร่างกายมีเทคนิคและเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนร่วม ทำให้ปัจจุบันเกาหลียุคการเต้นรำที่เป็นเอกลักษณ์ที่ต่างประเทศยอมรับ

Brauninger (อ้างถึงใน ธรรมรัตน์ กกสูงเนิน, 2559) ได้ศึกษาการต้นบำบัดแบบกลุ่ม ที่ส่งผลต่อการเพิ่มคุณภาพชีวิต โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีภาวะเครียดจำนวน 162 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มแรกได้รับการต้นบำบัดแบบเดี่ยวและกลุ่มที่สองได้รับการต้นบำบัดแบบกลุ่ม เป็นจำนวน 10 สัปดาห์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการต้นบำบัดที่มีต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยมะเร็งเต้านมหลังการผ่าตัด ผลวิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการต้นแบบกลุ่มมีความสัมพันธ์ความสังคมและคุณภาพชีวิตดีขึ้นมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการต้นแบบเดี่ยว

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ทฤษฎีทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่หลากหลาย สามารถนำไปใช้ได้จริงในการพัฒนารูปแบบการสอนที่ตรงตามวัตถุประสงค์ ซึ่งทำให้เกิดผลประโยชน์อย่างยิ่งต่อระบบการศึกษา หรือผู้ที่สนใจและทำให้ได้เรียนรู้ในกระบวนการขั้นตอนต่าง ๆ ของการวัดผลสัมฤทธิ์ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำมาพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนต่อไป อีกหนึ่งสิ่งสำคัญที่ผู้วิจัยได้รับจากการศึกษาวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ คือ ได้เกิดความรู้ใหม่ ๆ ทั้งในด้านทฤษฎีและด้านการปฏิบัติ ในเรื่องของการสร้างสรรค์หรือการอนุรักษ์ผลงานต่าง ๆ และยังทำให้ได้ศึกษาถึงวัฒนธรรม ประเพณี บริบทความเป็นอยู่ของผู้คนทั่วโลก พิธีกรรม และการต้นรำในรูปแบบต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการวิเคราะห์และเปรียบเทียบผลการวิจัย เพื่อให้เกิดความรู้ที่ถูกต้องและแท้จริง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการแสดงชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน โดยมีการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาในรายวิชา นวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม กลุ่มทดลองจำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 10 รวมทั้งสิ้นจำนวน จำนวน 18 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา นวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) การแสดงชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านทฤษฎี ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบกิจกรรมการสอนแบบอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) จำนวน 1 แผน ใช้เวลา 4 ชั่วโมง
- 2) แผนการจัดการเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติ เรื่องผลการจัดการเรียนรู้ทักษะของการแสดงชุดอุษาภุมราโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน จำนวน 4 แผน ใช้เวลา 16 ชั่วโมง

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ชุดอุษากุมรา ซึ่งแบบทดสอบเป็นอัตนัยชนิดเขียนอธิบายคำตอบ จำนวน 10 ข้อ

2. แบบประเมินใบงานที่ 1

2) แบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำตามแผนการเรียนรู้ที่ 2 – 5 โดยใช้แบบประเมินการปฏิบัติทำรำการแสดงชุดอุษากุมรา

1. แบบประเมินการปฏิบัติทำรำ จังหวะ และรูปแบบการนำเสนอและการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ การแสดงชุดอุษากุมรา ช่วงที่ 1 จำนวน 1 ฉบับ

2. แบบประเมินการปฏิบัติทำรำ จังหวะ และรูปแบบการนำเสนอและการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ การแสดงชุดอุษากุมรา ช่วงที่ 2 จำนวน 1 ฉบับ

3. แบบประเมินการปฏิบัติทำรำ จังหวะ และรูปแบบการนำเสนอและการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ การแสดงชุดอุษากุมรา ช่วงที่ 3 จำนวน 1 ฉบับ

4. แบบประเมินการแสดงชุดอุษากุมรา จำนวน 1 ฉบับ

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือ โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

3.3.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2) ศึกษา และวิเคราะห์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม รายวิชานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) การแสดงชุดอุษากุมรา

3) จัดทำแผนการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ชุดอุษากุมรา จำนวน 5 แผน ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดอุษากุมรา โดยใช้รูปแบบกิจกรรมการสอนแบบอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา ความหมาย องค์ประกอบการแสดง ทำรำ เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ ดนตรีที่ใช้ในการแสดงและหลักการในการสร้างสรรค์ การแสดงชุดอุษากุมรา

2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การปฏิบัติทำรำชุดอุษากุมราช่วงที่ 1

3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การปฏิบัติทำรำชุดอุษามุราช่วงที่ 2
  4. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การปฏิบัติทำรำชุดอุษามุราช่วงที่ 3
  5. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การนำเสนอการแสดงชุดอุษามุรา
- 4) จัดทำแผนการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ
  - 5) นำแผนการจัดการเรียนรู้และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์
  - 6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา ซึ่งได้ค่า IOC อยู่ระหว่าง .80 – 1.00 เมื่อนำค่าคะแนนมาวิเคราะห์โดยรวม แผนการจัดการเรียนรู้ ได้ค่า IOC โดยรวม 0.93
  - 7) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์แล้วนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้
- 1) ศึกษาหลักสูตร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
  - 2) ศึกษาและวิเคราะห์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม รายวิชานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) การแสดงชุดอุษามุราโดยค้นคว้าเนื้อหาที่นำมาสอนเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาการแสดงชุดอุษามุรา องค์ประกอบการแสดง ศึกษาทฤษฎีหลักการและวิธีการสร้างแบบทดสอบและเครื่องมือวัดประเมินผล
  - 3) สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงชุดอุษามุรา รายวิชานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) แบบทดสอบเป็นอัตนัยชนิดเขียนอธิบายคำตอบ จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน
  - 4) สร้างแบบประเมินใบงานที่ 1 มีคะแนนทั้งหมด 10 คะแนน
  - 5) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบประเมินทักษะปฏิบัติเพื่อเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลและนำมาแก้ไขปรับปรุงให้สมบูรณ์
  - 6) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และแบบประเมินทักษะปฏิบัติที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาซึ่งได้ค่า IOC อยู่ระหว่าง .06 – 1.00 เมื่อนำมาวิเคราะห์คะแนนของแบบทดสอบโดยรวมได้ค่าคะแนน IOC .92 และแบบประเมินทักษะปฏิบัติ ได้ค่าคะแนน IOC 0.92
  - 7) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และประเมินทักษะปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพนั้น ไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างเก็บรวบรวมคะแนน เพื่อนำมาคิดคำนวณหาค่าสถิติ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษากุมรา ดังนี้

3.4.1 เตรียมตัวผู้เรียนกลุ่มทดลอง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และเตรียมความพร้อมผู้สอน แจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รวมถึงการวัดและประเมินผล

3.4.2 ทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มทดลองและบันทึกผลการทดสอบไว้เป็นคะแนนสอบก่อนเรียนเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.4.3 ดำเนินตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดอุษากุมรา จำนวน 1 แผน ใช้เวลาทดลอง 4 ชั่วโมง โดยใช้กิจกรรมการสอนแบบอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

3.4.4 ทำแบบทดสอบ (Post-test) กับกลุ่มทดลองโดยใช้แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดอุษากุมรา เป็นชุดเดียวกับกับแบบทดสอบก่อนเรียน และนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนไปวิเคราะห์ข้อมูล

3.4.5 โดยใช้แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำในแต่ละช่วง ซึ่งประเมินโดยผู้สอนหลังการจัดการเรียนรู้ทุกแผน

3.4.6 ดำเนินตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติทำรำรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) การแสดงชุดอุษากุมรา จำนวน 4 แผน ใช้เวลาทดลอง 16 ชั่วโมง โดยกลุ่มทดลองใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน จำนวน 8 คน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้การสอนแบบปกติ จำนวน 10 คน

3.4.7 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1) ทดสอบความรู้ตามแผนการเรียนรู้ที่ 1 โดยใช้แบบทดสอบอัตร้อย 10 ข้อ 10 คะแนน

2) ทดสอบความรู้ตามแผนการเรียนรู้ที่ 1 แบบประเมินการนำเสนอรายงานตามใบงานที่ 1 จำนวน 10 คะแนน

3) ทดสอบทักษะปฏิบัติตามแผนการเรียนรู้ที่ 2-4 ประเมินการปฏิบัติทำรำการแสดงชุดอุษากุมรา ช่วงที่ 1-3

4) ทดสอบทักษะปฏิบัติตามแผนการเรียนรู้ที่ 5 ประเมินทักษะการปฏิบัติทำรำการแสดงชุด อุษากุมราตั้งแต่ต้นจนจบในรูปแบบของการนำเสนอการแสดง

3.4.8 ประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ประเมินผลสัมฤทธิ์ทางด้านความรู้ ทดสอบผลสัมฤทธิ์ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดอนุกรม

ตอนที่ 2 ประเมินผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันทดสอบผลสัมฤทธิ์ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2-5

3.4.9 รวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ ดังนี้

3.5.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อบรรยายข้อมูลของงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้การแสดงชุดอนุกรม โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน

ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (อนูวัตติ คุณแก้ว, 2562, น. 199) โดยใช้สูตรดังนี้

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

3.5.2 สถิติใช้ในการวิเคราะห์ผลการวิจัย

ค่าเฉลี่ย Mean (อนูวัตติ คุณแก้ว, 2562, น. 233) โดยใช้สูตรดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ x แทน คะแนนดิบ

$\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย

n แทน จำนวนนักศึกษา

$\sum$ แทน ผลรวม

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน Standard Deviation (อนูวัตติ คุณแก้ว, 2562, น. 240-241) โดยใช้สูตรดังนี้

$$SD = \frac{\sqrt{\sum(x-\bar{x})^2}}{n-1}$$

SD แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 x แทน (ตัวที่ 1,2,3.....,n)
 $\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
 n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด
 $\sum$ แทน ผลรวม

3.5.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานในการวิจัย

สถิติ t-test แบบ Paired samples (สมชาย วรภิเษมสกุล, 2554, น.363)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}; df = n-1$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
 D แทน ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
 n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

สถิติ t-test แบบ Independent Samples (สมชาย วรภิเษมสกุล, 2554, น.359)

$$t = \frac{x_1 - x_2}{\sqrt{S_p^2 \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ x_1, x_2 แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1, 2
 S_p^2 แทน ความแปรปรวนร่วม(Pooled variance)
 n_1, n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2
 df แทน ชั้นแห่งความอิสระ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา นวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ

ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

- 4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์
- 4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์

เพื่อให้การนำเสนอข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	สถิติทดสอบความแตกต่างและค่าน่าสนใจ (t-test)
n	แทน	จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง
Sig	แทน	ระดับในสำคัญทางสถิติจากการทดสอบ
*	แทน	มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยจำแนกตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย โดยจำแนกการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.2.1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา นวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่าง ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน

4.2.2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่าง กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบ การเรียนการสอนแบบปกติ

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะด้านความรู้การแสดงชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ T-Test for Paired Samples Test ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	SD	t	Sig.
ก่อนเรียน	8	2.00	.76		
หลังเรียน	8	16.88	1.36	37.37*	.000

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 4.1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนรู้ของกลุ่มทดลอง ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ .76 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.88 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.36 เมื่อทดสอบโดยใช้สถิติ T-Test for Paired Samples Test พบว่าผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อน เรียนซึ่งค่า t อยู่ที่ระดับ 37.37 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของกลุ่มทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 4.2 แสดงเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของกลุ่มทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	8	36.88	2.64		
				9.27*	.000
กลุ่มควบคุม	10	22.40	3.72		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 36.88 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.64 และกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.40 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.72 เมื่อทดสอบโดยใช้สถิติ T-Test for Independent Samples Test พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของกลุ่มทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ ซึ่งค่า t อยู่ที่ระดับ 9.27 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ

เป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 18 คน ซึ่งแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง จำนวน 8 คน กลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน เนื่องจากการจัดกลุ่มที่ต้องให้จำนวนนักศึกษาในแต่ละกลุ่มเป็นเลขคู่ เพราะลักษณะรูปแบบการแสดงชุดอุษาภุมรา เป็นการแสดงประเภทระบำเบ็ดเตล็ดที่ใช้ผู้แสดงเป็นหมู่จำเป็นจะต้องมีผู้แสดงให้มีจำนวนครบเป็นเลขคู่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชุดอุษาภุมรา ซึ่งแบบทดสอบเป็นแบบอัตนัย ชนิดเขียนอธิบาย คำตอบ จำนวน 10 ข้อ 2) แบบประเมินการนำเสนอรายงานตามใบงานที่ 1 3) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติชุดอุษาภุมราโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันจำนวน 4 แผน 4) แบบประเมินทักษะปฏิบัติในการปฏิบัติท่ารำ จังหวะ และความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอผลงาน และ 5) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ โดยผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 จากผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .76 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.88 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.36 เมื่อทดสอบโดยใช้สถิติ T-Test for Paired Samples Test พบว่า ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งค่า t อยู่ที่ระดับ 37.37 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.2 จากผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 36.88 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.64 และกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.40 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.72 เมื่อทดสอบโดยใช้สถิติ T-Test for Independent Samples Test พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันสูงกว่ากลุ่มควบคุมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ ซึ่งค่า t อยู่ที่ระดับ 9.27 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.2.1 จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤตมุข ไชยศิริ (2561, น. 61-90) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันเรื่องการร้อยลูกปัดวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธันว์ สุกุลหอม (2559, น. 3-12) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่องนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ 2) ศึกษาความสามารถในการปฏิบัติเรื่องนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ ผลวิจัยพบว่า คะแนนผลการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

5.2.2 จากผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติ ในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยกลุ่มทดลองใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุม

ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุตอชามุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันนั้น สูงกว่ากลุ่มควบคุมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุฑารัตน์ ดวงเทียน (2558, น. 73-79) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำ ประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองจากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ณัฐรีย์ พุกพบสุข (2563) ได้ศึกษาเรื่องผลการพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันผสมผสานกับเทคนิคระดมสมองต่อทักษะปฏิบัติงาน ผลงานความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน เป็นรูปแบบการสอนที่ส่งเสริมทักษะที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานการสร้างแบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันผสมผสานเทคนิคระดมสมอง พัฒนาแบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันผสมผสานเทคนิคระดมสมอง ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันผสมผสานเทคนิคระดมสมอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพและพัฒนาเพิ่มขึ้น นักเรียนต้องการให้ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้งานโปรแกรมสร้างสรรค์ผลงานได้ด้วยตนเอง และระดับผลความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด และผลการศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกปฏิบัติของซิมพ์ชันผสมผสานเทคนิคระดมสมองโดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

- 1) สามารถนำการจัดการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันนำไปใช้ในรายวิชาอื่น ๆ
- 2) การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน ผู้สอนควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ของผู้เรียน

5.3.2 ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย ครั้งต่อไป

- 1) ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ผสมผสานกับรูปแบบการสอนอื่น ๆ ในรายวิชานาฏศิลป์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน
- 2) ควรตรวจสอบและปรับทักษะพื้นฐานของผู้เรียน เช่น การใช้นาฏยศัพท์ ภาษานาฏศิลป์ รวมทั้งการใช้ลำตัว ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันแล้วจึงฝึกกระบวนการทำรำในชุดต่อไป

บรรณานุกรม

- กฤตมุข ไชศศิริ. (2561). การพัฒนาชุดการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันเรื่องการร้อยลูกปัดวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5โรงเรียนวัดอ่างแก้ว. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- จันทิมา เมยประโคน. (2555). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนวิชาศิลปะ เรื่องการสร้างสรรค์จากเศษวัสดุ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ)
- จุฑารัตน์ ดวงเทียน. (2558). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- เฉลิม พรกระแสน. (2544). ร่วมปฏิรูปการเรียนรู้กับครูต้นแบบ การจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนแบบการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้. กรุงเทพฯ : แคนดิด มีเดีย.
- ชนิดา จันทรงาม. (2562). รูปแบบการสร้างสรรค์นฏศิลป์เพื่อสะท้อนภาพลักษณ์ของสตรีอีสานผ่านการชมหนังกลางแปลง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุษภักดิ์บัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- ณัฐริย์ พุกพบสุข. (2563). ผลของการพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน ผสมผสานเทคนิคระดมสมองต่อทักษะปฏิบัติงานผลงานความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา คอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 3(7), 23-24
- ทิสนา แคมมณี. (2560). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ธรรมรัตน์ กกสูงเนิน. (2559). ผลของการเดินร่ำบำบัดที่มีต่อคุณภาพชีวิตและสุขสมรรถนะของผู้ป่วยมะเร็งเต้านมหลังการผ่าตัด. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- นนทลี พรธาดาวิทย์. (2561). การจัดการเรียนรู้แบบ ACTIVE LEARNING กรุงเทพฯ : ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น
- เยาวดี รางชัยกุล วิบูลย์ศรี. (2556). การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วันจักรี โชติรัตน์. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง การออกแบบท่ารำ-
เต้น ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา ร่วมกับสื่อวีดิทัศน์ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษา ปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่).
- ศศิฉันทน์ สุกุลหอม. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์. (ปริญญาโท
การศึกษามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- สมชาย วรกิจเกษมสกุล. (2554). ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. (พิมพ์
ครั้งที่ 3). อุดรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2562). การวัดผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: ประสานการพิมพ์.
- สุคนธ์ สีนธพานนท์. (2560). ครูยุคใหม่กับการจัดการเรียนรู้สู่การศึกษา 4.0. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วน
จำกัด 9119 เทคโนโลยีพรินติ้ง.
- สุพจน์ พฤกษ์วัน. (2540). พิธีทำขวัญผึ้ง. ใน ฮีตฮอยเฮา. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักงาน.
- อนุวัติ คุณแก้ว. (2562). การวัดผลและการประเมินผลการศึกษาแนวใหม่. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Jiaying, Y. (2016). *Creative Factors and /Ethnic-folk Dance: A Case Study of the Peacock Dance in China*. (Master's thesis, The University of Alberta, Edmonton, Canada)
- Mate, K. M. A. (2014) *Folk Dance – Social Dance – Social Conditions The Analysis Of The Interaction Between Social Dance And The Rural Dance Culture In The Historical Bihar County*. (Master's thesis, The University of Debrecen, Debrecen, Hungary).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โทร 0 2549 3298

ที่ อว 0649.09/206

วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ดร.สายพิน สีห์รักษ์

เนื่องด้วย นางสาวสุกัญญา บัวขจร รหัสนักศึกษา 116270710002-7 นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาคพิเศษ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะ ปฏิบัติของฉิมพ์จัน โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วว่าท่าน เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ เหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์ จากท่านในครั้งนี้ และในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร จูรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โทร 0 2549 3298

ที่ อว 0649.09/206

วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

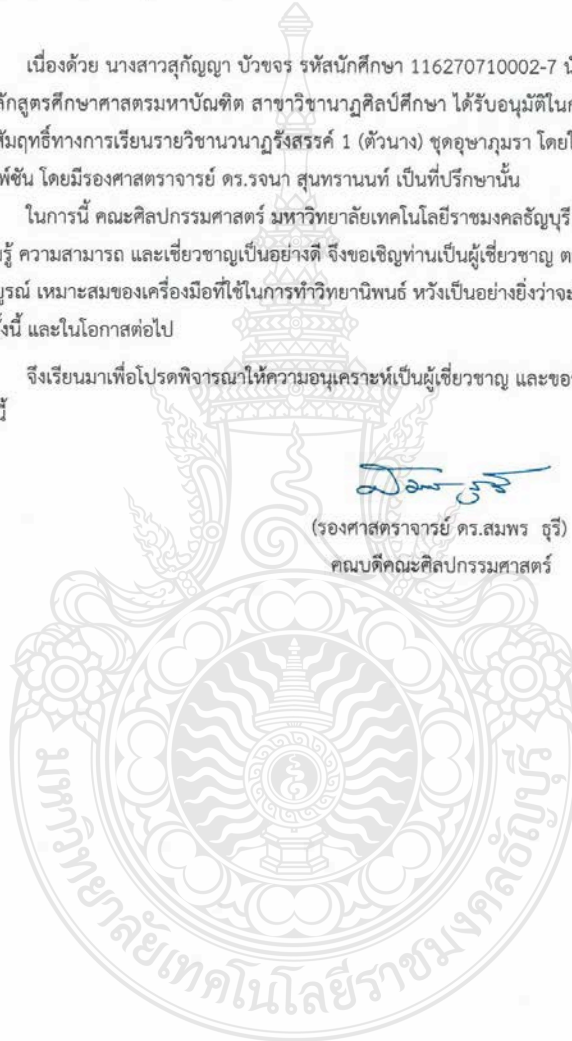
เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาพร แพรพวงนิต

เนื่องด้วย นางสาวสุกัญญา บัวขจร รหัสนักศึกษา 116270710002-7 นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะ ปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วว่าท่าน เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ เหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์ จากท่านในครั้งนี้ และในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร ดุริ)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โทร 0 2549 3298

ที่ อว 0649.09/206

วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขออนุมัติคราะห์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ดร.สุกัญญา บุญศรี

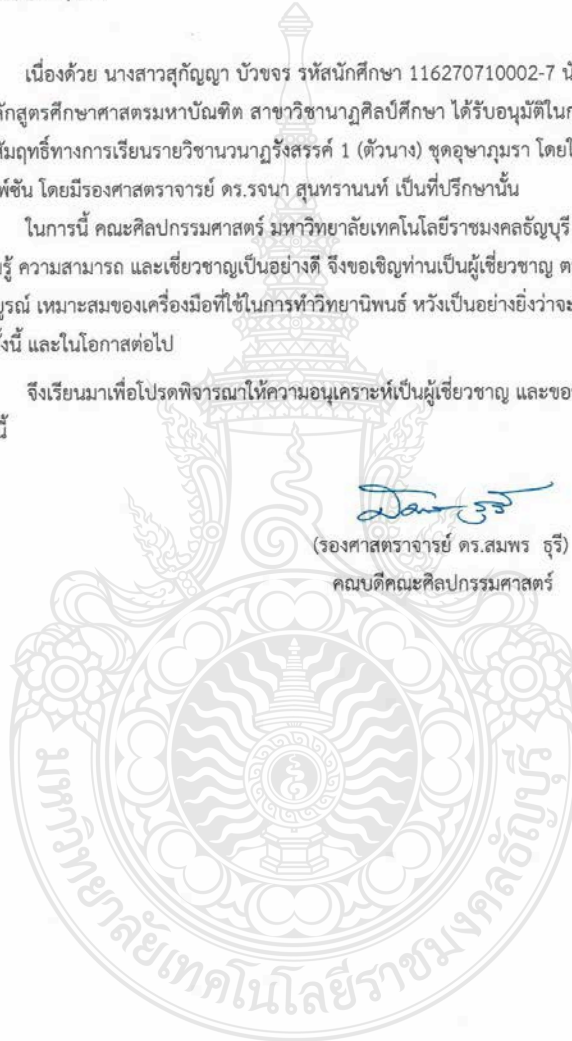
เนื่องด้วย นางสาวสุกัญญา บัวขจร รหัสนักศึกษา 116270710002-7 นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาศิลปกรรมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏยศาสตร์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะ ปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วว่าท่าน เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ เหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์ จากท่านในครั้งนี้ และในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร รุจี)

คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

ที่ อว 0649.09/223

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี 12110

17 กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์วาสนา ไปร่งจิต

เนื่องด้วย นางสาวสุกัญญา บัวขจร รหัสนักศึกษา 116270710002-7 นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิเศษ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษามลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะ ปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในกรณี คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วว่าท่าน เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ เหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์ จากท่านในครั้งนี้ และในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมพร สุรี)

คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานบัณฑิตศึกษาคณะฯ

โทร 02 549 3298

โทรสาร 02 577 5022

ที่ อว 0649.09/223

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี 12110

17 กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.ธรรมรัตน์ โถวสกุล

เนื่องด้วย นางสาวสุกัญญา บัวขจร รหัสนักศึกษา 116270710002-7 นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาคพิเศษ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏยวราภรณ์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะ ปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วว่าท่าน เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ เหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์ จากท่านในครั้งนี้ และในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมพร จูรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานบัณฑิตศึกษาคณะฯ

โทร 02 549 3298

โทรสาร 02 577 5022

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือใช้เครื่องมือในการวิจัย

ที่ อว 0649.09/๒๒-4

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี 12110

17 กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขออนุมัติเคราะห้ทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

เนื่องด้วย นางสาวสุกัญญา บัวขจร รหัสนักศึกษา 116270710002-7 นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาคพิเศษ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏยศาสตร์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า สถาบันของท่านเป็นสถานที่ที่มีความเหมาะสมในการศึกษาข้อมูล จึงขออนุมัติเคราะห้ทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยจากภาควิชานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในวันจันทร์ เวลา 08.30 – 12.30 น. ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2564 เพื่อใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมพร ชูรี่)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานบัณฑิตศึกษาคณะฯ

โทร 02 549 3298

โทรสาร 02 577 5022

ภาคผนวก ค
การหาค่าประสิทธิภาพและคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
1. กิจกรรมการเรียนรู้มีความจำเป็นที่ควรจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. กิจกรรมการเรียนรู้น่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถเป็นแนวทางก่อให้เกิดคตินใจให้กับผู้เรียนได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5. กิจกรรมครอบคลุมลักษณะการเรียนรู้ด้านความรู้และทักษะปฏิบัติ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6. จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมชัดเจน	+1	0	0	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้
7. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถปฏิบัติได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
8. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9. เนื้อหาสาระของกิจกรรมสอดคล้องกับหลักการของการจัดกิจกรรม	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
10. ชื่อแผนการเรียนรู้ชัดเจนครอบคลุมเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
11. ความสอดคล้องของชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ สาระสำคัญ และกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
12. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถปฏิบัติได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
13. เนื้อหาสาระมีความถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
14. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
15. เนื้อหาสาระของกิจกรรมเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
16. เนื้อหาสาระของกิจกรรมมีความน่าสนใจ	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
17. ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
18. สื่อในการจัดกิจกรรมสามารถจัดหาได้ง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
19. สื่อที่ใช้ในกิจกรรมเหมาะสม	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
20. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
21. จัดเรียงความยากง่ายได้อย่างเหมาะสม	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดอุษาภุมรา								
1. จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อเรื่อง	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. แบบทดสอบก่อน/หลังเรียนมีความเหมาะสม	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
5. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6. สื่อประกอบการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
7. ใบความรู้ที่ 1 ช่วยให้เข้าใจเนื้อหาสาระมากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
8. ระยะเวลาการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9. การประเมินตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 การปฏิบัติทำรำ (ช่วงที่1)								
1. จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อเรื่อง	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6. การประเมินตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 การปฏิบัติทำรำ (ช่วงที่2)								
1. จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อเรื่อง	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6. การประเมินตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การปฏิบัติทำรำ (ช่วงที่3)								
1. จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อเรื่อง	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6. การประเมินตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การนำเสนอการแสดง								
1. จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อเรื่อง	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5. สื่อประกอบการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
7. การประเมินตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
แบบทดสอบก่อนเรียน / แบบทดสอบหลังเรียน								
1. แบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	ใช้ได้
2. ภาษาในแบบทดสอบอ่านแล้วเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. ข้อคำถามในแบบทดสอบชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. ข้อคำถามไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไป	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5. ข้อคำถามในแบบทดสอบไม่ชี้นำคำตอบ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6. คำถามเหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
ใบความรู้ที่ 1								
1. เนื้อหาชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. การใช้ภาษาเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. เนื้อหาครอบคลุมตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
4. เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
ใบงานที่ 1								
1. คำสั่งชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. การใช้ภาษาในใบงานเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. คำถามเหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
แผนการเรียนรู้ที่ 1								
1. คำสั่งชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. การใช้ภาษาเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. กิจกรรมเป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
แผนการเรียนรู้ที่ 2								
1. คำสั่งชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. การใช้ภาษาเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. กิจกรรมเป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
แผนการเรียนรู้ที่ 3								

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
1. คำสั่งชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. การใช้ภาษาเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. กิจกรรมเป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. เนื้อหาสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
แผนการเรียนรู้ที่ 4								
1. คำสั่งชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. การใช้ภาษาเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. กิจกรรมเป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. เนื้อหาสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
แผนการเรียนรู้ที่ 5								
1. คำสั่งชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. การใช้ภาษาเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. กิจกรรมเป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. เนื้อหาสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
แบบทดสอบ								
1. จงอธิบายประวัติความเป็นมา ของประเพณีทำขวัญผึ้ง ตำบล ศรีศรีมาศอำเภอศรีมาศ จังหวัด สุโขทัย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
2. จงอธิบายรูปแบบการแสดงของ ระบุว่าอุษากุมราในแต่ละช่วง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. จงอธิบายกระบวนการในการสร้างสรรค์ท่ารำที่ใช้ในระบำอุษากุมรา (อธิบายพอสังเขป)	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. จงอธิบายทำนองเพลงและเครื่องดนตรีที่ใช้ในระบำอุษากุมรา (อธิบายพอสังเขป)	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5. จงอธิบายลักษณะรูปแบบของ เครื่องแต่งกายและทรงผมที่ใช้ในระบำอุษากุมรา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6. จงอธิบายเครื่องประดับที่ใช้ในระบำอุษากุมรา ประกอบด้วยอะไรบ้าง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
7. จงอธิบายจุดเด่นของระบำอุษากุมรา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
8. จงอธิบายกระบวนการในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงระบำอุษากุมรา ตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9. ระบำอุษากุมรา มีประโยชน์ต่อสังคมและสามารถนำไปต่อยอดความรู้ในด้านต่าง ๆ ได้หรือไม่ จงอธิบาย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
10. จงอธิบายแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ (อธิบายพอสังเขป)	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนการเรียนรู้ที่ 1)

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. แบบทดสอบก่อนเรียนมีความเหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. ใบงานที่ 1 ตรงตามวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. คำชี้แจงในใบงานที่ 1 ชัดเจนครอบคลุม	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
4. แบบทดสอบหลังเรียนมีความเหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5. แบบประเมินผลการเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนการเรียนรู้ที่ 2)								
1. ความถูกต้องของทำรำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. ความถูกต้องของจังหวะ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. ความถูกต้องของการแปรแถว	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
4. ความพร้อมเพรียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนการเรียนรู้ที่ 3)								
1. ความถูกต้องของทำรำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. ความถูกต้องของจังหวะ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. ความถูกต้องของการแปรแถว	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
4. ความพร้อมเพรียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนที่ 4)								

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวม คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
1. ความถูกต้องของทำรำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. ความถูกต้องของจังหวะ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3. ความถูกต้องของการแปรแถว	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
4. ความพร้อมเพรียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนที่ 5)								
1. ความถูกต้องของทำรำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. ความถูกต้องของจังหวะ	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
3. ความคิดริเริ่มในการ สร้างสรรค์การแปรแถว	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
4. การนำเสนอการแสดง	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของการจัดกิจกรรมการศึกษา								
1. กิจกรรมมีความน่าสนใจ	+1	0	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
2. กิจกรรมสามารถสร้าง แนวทางความมีวินัยให้กับผู้เรียน ได้	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
3. กิจกรรมสามารถนำไป ประยุกต์ได้	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
4. จุดมุ่งหมายของการจัด กิจกรรมชัดเจน	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
5. หลักการขั้นตอนการจัด กิจกรรมสามารถปฏิบัติได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6. กิจกรรมมีความเหมาะสมกับ ผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวมคะแนน	IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
7. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
8. ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9. จัดเรียงความยากง่ายของกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
10. กิจกรรมตรงตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่า IOC ที่ได้รับต้องเกิน 0.50 ขึ้นไป

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - นามสกุล นางสาวสุกัญญา บัวขจร
วัน เดือน ปีเกิด วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ 2539
ที่อยู่ 123/1 ม.4 ต.ป่ามะคาบ อ.เมือง จ.พิจิตร 66000
ประวัติการศึกษา
ปริญญาตรี ศศ.บ. (ศิลปศาสตรบัณฑิต) สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ปริญญาโท ศษ.ม. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต)
คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
เบอร์โทรศัพท์ 082-395-6280
อีเมล Sukanya_b@mail.mutt.ac.th

